

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Bakalářská práce

2018

Veronika Červená

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Bakalářská práce

**Translation of a selected text related to Scotland with a
commentary and glossary**

Veronika Červená

Plzeň 2018

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Katedra anglického jazyka a literatury

Studijní program Filologie

Studijní obor Cizí jazyky pro komerční praxi

Kombinace angličtina – francouzština

Bakalářská práce

**Translation of a selected text related to Scotland with a
commentary and glossary**

Veronika Červená

Vedoucí práce:

PhDr. Eva Raisová

Katedra anglického jazyka a literatury

Fakulta filozofická Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2018

Prohlašuji, že jsem práci zpracoval(a) samostatně a použil(a) jen uvedených pramenů a literatury.

Plzeň, duben 2018 .....

Poděkování

Ráda bych tímto poděkovala paní PhDr Evě Raisové za vedení této bakalářské práce.

Table of Contents

1. Introduction	1
2. Theoretical part	3
3. Translation	7
3.1. Dějiny Edinburského hradu	7
3.2. Commentary	27
3.3. Glossary	31
4. Conclusion	35
5. Endnotes	36
6. Bibliography	37
7. Abstract	39
8. Resumé	40
9. Appendices	41

1. Introduction

The aim of this bachelor thesis is to translate a text which deals with Scotland. The translation is from English language into Czech language with attached commentary and glossary consisting of expression used in the source text.

The source English text is taken from the book *Edinburgh Castle: Official Souvenir Guide* namely from its second parts which describes the historical development of the castle. The castle has been at the heart of Scotland's history for more than a thousand years. It has been a crucial place for all Scottish wars. It is also home for important symbols of Scottish nationhood such as Stone of the Destiny and the Honours of Scotland.

The thesis is divided into two main parts – the theoretical and practical. In the practical parts are explained several terms and theories from the field of translation.

The second part represent the principal part of this thesis – the translation of the source text. The source text as well as the target text is divided into 13 sub-chapters every one of them describing a certain period in the Scottish history. The translation is accompanied by a commentary and glossary. The commentary has two parts which are called macro and micro approach. The macro approach examines the cultural background, intended audience, type and function of the text, etc. On the other hand micro approach gives a more detailed view of the translated texts in the terms of lexicology and grammar. It also comments methods which were used by the translator. The concrete examples and problems are described.

The final part is the glossary. The glossary consists of words selected from the source text and its Czech translation in the target text. These words were carefully chosen in order to best represent the vocabulary from the historical and architectural field which is mainly used in the book. Some not very known expression or terms are explained in more detailed way.

The thesis ends with a conclusion. After the conclusion follows endnotes and bibliography which is divided into printed and electronical sources. At the very end can be found the English abstract and resumé in a foreign language in this case

in Czech. The last chapter appendices consists of a map of the Edinburgh Castle and the source text.

2. Theoretical part

Definition of Translation

Translation is a part of our everyday life. This can range from a safety instructions in train to a translation of important international document for example **The Charter of Fundamental Rights** of the European Union. [1] Two main sense of the word translation were found in *Oxford studijní slovník*. [2]

1. The proces of changing something that is written or spoken into another language
2. A text or work that has been changed from one language into another.

The first one describes the process, whereas the second the result of translation.

Terms:

Source language – the language in which is written the original text.

Source text – text which is translated.

Target language – the language into which is translated the source text.

Target text – the translated text. [3]

Contemporary theory of the translation process

In all contemporary publications which deals with the theory of translation appears two main phases. The first one is called macro approach. It emphasizes the cultural, historical and local background of the source text as well as type of the text and audience, and also the function of the text, etc. After the strategical decision which answers all these questions follows the second phase called the micro approach. It analyse the concrete grammatical, lexical or other phenomena of the text. [4]

Equivalence

The principal aim of the translation is the effort to find the best possible equivalent in the target language as. Knittlová offers three types of equivalent:

1. Absolute equivalent – for example the word *Friday* - *pátek*
2. Partial equivalent - for example *rolls* - *housky*
3. More existing equivalents – for example a verb *come* – *přijít, dorazit, dojít, etc.*

If the right equivalent can not be found there are two ways how to proceed according to Dagmar Knittlová:

1. To replace the word by a convenient calque or borrowing. The examples Knittlová gives are the words *midterms* – *čtvrtletí* or *computer* - *počítač*
2. To replace the equivalent which results in the situation by a term in the target language which does not consider the collective situation. The example mentioned by Knittlová is the word the *wood porch* – *veranda*. [5]

Traditional translation procedures

Former translation theorists as Fjodorov or Levý did not use any special terminology to describe the different methods of the translation process. They simply called them changes or procedures. The contemporary scholars often tend to use seven basic methods for the missing equivalent in the target language. These methods were described by Canadiens Jean-Paul Vinaye and Jean Darbelnet. [6]

Transcription – It is a rewrite of the spoken language. The special form of transcription is transliteration i.e. the transformation from different alphabet during

which appears sound distortion. The typical example is the rewrite of Chinese names into Latin alphabet.

Calque – A word-for-word or loan translation. The structure of word or phrase stay the same, only the words are replaced by equivalent in the target language. For English word sky-scraper exists a Czech calque "mrakodrap".

Substitution – The replacement of one language unit by another when the translation is impossible. For example the translation of idioms.

Transposition – Necessary grammatical changes as a result of different language system.

Modulation – The change of the phrase in the target text to express the same meaning. The most often example is the negation of the phrase.

Equivalence – The use of the structural or stylistic means which differ from the source texts. Example can be word *děvenka* used in the target text, whereas in the source text was used the expression *my sweet girl*.

Adaptation – The substitution of the situation characterised in the source text by a different one in the target language. It often appears in the translation of proverbs or idioms. [7]

These seven procedures can be even sorted out into two categories:

1. Direct translation – transcription, calque and substitution
  2. Oblique translation – transposition, modulation, equivalence and adaptation
- [8]

Types of translation

In his book *On Linguistic Aspects of Translation* Roman Jakobson distinguishes three types of written translation.

1. ***Intralingual translation*** – translation within the same language, which can involve rewording or paraphrase;

2. ***Interlingual translation*** (*proper translation*) – translation from one language to another and
3. ***Intersemiotic translation*** – translation of the verbal sign by a non-verbal sign, for example music or image. “[9]

3. Translation

3.1. Dějiny Edinburského hradu

Sopečná skála v srdci Edinburghu má se svými třemi strmými srázy přirozenou obrannou funkci. Není proto překvapením, že bylo toto místo obydlováno a opevňováno po tak dlouhou dobu.

Osídlení je možné vysledovat nejméně tři tisíce let zpět do doby bronzové. V raných stoletích našeho letopočtu zde stála pevnost z doby železné.

Edinburgh se stal královským sídlem nejpozději v roce 1093 a během středověku byl důležitou královskou pevností. Už za dob Davida II. sloužil Edinburgh jako hlavní město a James III. (1460-88) si v duchu evropské renesance ustanovil hrad jako své hlavní sídlo. Výstavbou velkolepé Great Hall a Královského paláce tuto renesanční myšlenku dovedl do konce jeho syn James IV.

Poté, co James V. nechal vybudovat pohodlnější palác Holyroodhouse, královské využití hradu klesalo, zejména když se jeho vnuk James VI (narozen na hradě) stal anglickým králem Jamesem I. Nicméně stále se zde uchovávaly nejcennější státní artefakty: Skotské korunovační klenoty a "Kámen osudu"¹.

Jakožto místo se silnou vojenskou silou, byl hrad v centru dění během Válek za nezávislost (1296 - 1356), Rough Wooing² ve 40. letech 15. století, Mariánských válek³ v 70. letech 16. století i během Občanské války ve století sedmnáctém. Později se hrad stal vojenskou pevností, byl obléhán vojáky Olivera Cromwella a hrál důležitou roli v Hanoverských pokusech o potlačení jakobitského povstání. Jeho vojenská úloha nadále pokračovala stejně tak, jako jeho vzrůstající přitažlivost pro návštěvníky.

Po celou dlouhou dobu své dlouhé historie měl Edinburský hrad jako národní symbol zásadní význam pro skotské boje i ambice.

---

¹ The Stone of Destiny (také známý jako Stone of Scone) je velký pískovcový blok kamene. Pověst vypráví, že byl součástí starobylého trůnu Piktů. [10]

² Rough Wooing neboli Drsné dvoření je název pro vojenský konflikt mezi Anglií a Skotskem v 16. století. Název odkazuje na snahy anglického krále Henryho VIII o zasnoubení jeho syna Edwarda s Marií Stuartovnou. [11]

³ Marian Wars (1568 – 1573) – občanská válka, která ve Skotsku následovala po abdikaci Marie Stuartovny [12]

Prvopočátky

Edinburský hrad je vskutku prastará pevnost. Velká skála, na které stojí, je údajně nejstarší trvale osídlené a opevněné místo v Británii. Čedičová špice dramaticky ční nad svým nízko položeným okolím byla vždy bezpečným, mocným a zázračným místem.

Již v době bronzové zde s určitostí žili lidé, svědčí o tom stopy ohnišť, nad kterými se vařilo jídlo, nalezené poblíž kavárny Redcoat Café. S největší pravděpodobností byla ohniště součástí rozlehlého osídlení na vrcholu kopce, které radiouhlíková metoda datuje mezi roky 972 - 830 před Kristem.

Během prvních století našeho letopočtu, v době železné, žil v pevnosti na Castle Rock náčelník chráněn před vetřelci. Kvůli obraně osady byly v této době ve skále blízko Gatehouse vykopány dva široké příkopy, tak to bylo v této části Skotska běžné. Jenomže lidé žijící ve velkém kruhovém domě (nalezeného při vykopávkách) na Castle Rock čelili zvláště působivému nepříteli: římské armádě.

Římané napadli Skotsko nejméně třikrát. Jejich hrůzu nahánějící legie se dostaly až na sever k Aberdeenshire. Blízko Edinburghu si postavily několik pevností a později ve čtyři míle vzdáleném Cramondu i obrovskou zásobovací stanici. Nicméně žádná z pevností nebyla obydlená na dlouhou dobu.

Lidé žijící na Castle Rock v těchto časech prosperovali a je jisté, že byli s Římany v kontaktu, dokazuje to spousta nalezených římských předmětů včetně broží a keramiky.

Avšak neexistují žádné známky o dobývání. Někteří badatelé věří, že místní kmen známý jako Votadinové, byl s Římany zadobře, možná byli dokonce i spojenci.

Pevnost na vrcholu Castle Rock sloužila zjevně jako velmi důležité místo. Králové Gododdinu*, jak začali být Votadinové nazýváni, zde mohli žít v průběhu století následujících po odchodu Římanů. Bylo to dokonce zmíněno v jedné z nejstarších dochovaných britských básní.

Gododdin je sbírka veršů oslavující hrdiny a také spojence Votadinů. Okolo roku 600 n. l. se vydali do míst, kde se dnes nachází severní Yorkshire, aby bojovali s Angly. Většina veršů popisuje, jak se válečná tlupa baví hodováním ve velké síni v Din Eidynu předtím, než vyrazí do bitvy. Jedná se o první písemnou zmínku Edinburského hradu. Prostřednictvím bohatě popisných veršů, jejichž autorem je údajně bard Aneirin, se nám dostává pozoruhodná možnost letmo zahlédnout ztracené království, které se rozkládalo na Castle Rock.

Válečníci si byli jisti svým vítězstvím:

*Dosud neexistoval takový hostitel
Z pevnosti Eidyn
Který by rozprášil pustošitele na koních.*

Avšak válečníci se do Edinburghu už nikdy nevrátili, byli povražděni téměř do posledního muže. O několik desetiletí později, okolo roku 640 n.l., vedl král Oswald z Bernicie skupinu Anglů na sever, do dnešního Skotska. Dobyli Gododdin a bašta stojící na Castle Rock padla. Starobylé jméno Din Eidyn bylo poangličtěno na Edinburgh.

Archeologové našli pouze hrstku předmětů z těchto bouřlivých století, a to zdobený hřeben z kosti, nějaké hlavice kopí a další kovové výrobky. Anglové ovládali jihovýchod Skotska 300 let, dokud nebyli okolo roku 960 n. l. z Castle Rock vyhnáni.

Panenský hrad

Území na sever od řeky Tweed, v dnešní době nazýváno jako Lothian and Borders, spadalo po několik stovek let pod saskou nadvládu. Byli vytlačeni až v roce 1018, kdy Malcolm III. Skotský (Malcolm Velkohlavý) porazil Angličany, jak byli nyní nazýváni, u Carhamu, 50 mil (80km) jižně od Edinburghu.

Ve zmínce z roku 1093 se dozvídáme o královském hradě na skále, známém jako "Panenský hrad". Proč "Panenský" je nejasné, třebaže existuje báje, že zde Piktové věznili panny.

V listopadu roku 1093 vážně onemocněla na hradě pobývajícím královna Margaret, zatímco její manžel Malcolm Canmore (Malcolm III.) bojoval s Angličany v Northumbrii. Malcolm byl společně se svým nejstarším synem zabit poblíž Alnwicku. Dozvědíce se tuto novinu Margaret podlehla své churavosti a tři dny po svém manželu zemřela.

Za vlády Davida I., nejmladšího syna Malcolma a Margaret, se Edinburský hrad stal významnou královskou pevností. Zpočátku se tento původní povětšinou dřevěný hrad rozkládal jen na vrcholu skály. Pouze na nejvyšším bodě skály stojící Kaple svaté Markéty byla z kamene.

Nicméně je pravděpodobné, že kaple původně nestála osamoceně a ve skutečnosti byla nedílnou součástí kamenné okolo 17 metrů čtverečních (56 stop) rozlehlé tvrze v normanském stylu, která zabírala celou plošinu na severní straně skály. Král David znal tyto moderní tvrze velmi dobře, včetně té v Bamburghu, která byla podobně velká. Pravděpodobně postavil i tvrz v Carlisle v severozápadní Anglii, která spadala pod jeho správu.

Většina ostatních budov a obranných prvků byla pravděpodobně přestavena na kamenné ve 13. století. Avšak kamenné zdi se neukázaly být dostatečně silné na to, aby v roce 1296 odolaly ozbrojené moci Angličanů.

Edinburský královský hrad

Královské dvory nebyly ve středověku situovány na jednom místě. Skotský monarcha a jeho nebo její doprovod pendlovali mezi královskými sídly v Edinburghu, na Falklandech, Stirlingu a Linlithgow. Také pobývali ve velkých klášterech nebo v sídlech důležitých šlechticů po celé zemi. Dvůr byl obrovský, konzumující ohromné množství jídla a zdrojů, a proto se musel přemísťovat, aby hostitelé mohli doplnit sídla zásobami.

Královský hrad musel plnit určité klíčové funkce. Bylo to symbolické i skutečné středisko moci; poskytoval pohodlné ubytování pro krále a královnu, jejich domácnost a dvůr; náboženské centrum; úložiště národních záznamů; bezpečné skladiště pro potravinové přídělky, vybrané daně a pro královské šperky i korunovační klenoty; státní vězení; a samostatné ubytování pro královské úředníky. Edinburgh převzal tyto role a stal se tak nejvýznamnějším mezi skotskými královskými hrady.

Ve 12. a 13. století, zde králové pobývali více než kde jinde, ale ne u všech byl hrad oblíbený. Když si Alexander III. (1249 - 86) vzal Margaret, dceru anglického krále Henryho III., popsala v dopise svůj nepřilíh honosný domov na Castle Rock jako smutné osamělé místo, nezdravé a bez zeleně.

David II. (1329 - 71) se během svého exilu jak ve Francii, tak v Anglii seznámil s nejlepší evropskou architekturou té doby. Při svém návratu se pustil do přestavby hradu a nechal vybudovat Davidovu věž, jakožto svou hlavní rezidenci. Rozpadlá věž je nestarším královským ubytováním ve Skotsku.

James I. (1406 - 37) investoval do nových budov, aby vylepšil královské komnaty na hradě. Také nechal opravit nebo vybudovat množství nových věží. Jeho syn James II. (1437 - 60) miloval velké zbraně a většinu času trávil v blízkosti královského arzenálu, který byl bezpečně uchováván na hradě.

Hrad byl také hlavním sídlem Jamese III. (1460 - 88), který asi započal s některými stavebními pracemi, jež přeměnily královské komnaty do renesančního paláce. Tato velkolepá vize byla společně s nádhernou Great Hall dokončena jeho význačným synem Jamesem IV. (1488 - 1513).

James V. (1513 - 42) byl na hrad přiveden kvůli bezpečí už jako dítě, nicméně později začal investovat do královského paláce poblíž Holyroodského opatství na úpatí Royal Mile⁴. Holyrood profitoval jak z většího pohodlí, tak ze skvělého zásobování vodou, které bylo vždy problémem nahoře na hradě.

V této době byl hrad používán jako královská rezidence pouze ve výjimečných okolnostech. Zůstal význačnou pevností, která poskytovala ochranu korunovačním klenotům, zbraním a národnímu archivu.

---

⁴ Royal Mile je název pro několik Edinburských ulic, které vedou od hradu až k Holyroodskému paláci.

V roce 1603 se s ohledem na Personální unii (Union of the Crowns)⁵ dvůr přestěhoval do Londýna. James VI. (zároveň také anglický James I.) se vrátil v roce 1607, ale nikdy už na hradě nepřenocoval. Poslední monarcha, který tak učinil, byl jeho syn Charles I. (1625 - 49) před svojí skotskou korunovaci v roce 1633.

Královská pozornost se sem navrátila triumfální návštěvou George IV. (1820 - 30) v roce 1822, jež byl svědkem smíření mezi Skoty a Hanoverskou monarchií. Královna Victorie zde byla mezi lety 1842 až 1886 několikrát na návštěvě pobízející různá "zlepšení".

V červnu 1953 se Její Veličenstvo Královna a Vévoda z Edinburghu zúčastnili Ceremoniálu Klíčů na Esplanade⁶. Během své dlouhé vlády Královna Edinburgh stále navštěvuje a v červenci 2014 byla svědkem oficiálního odhalení laviček na památku první světové války.

Války za nezávislost

V průběhu 13. století byly vztahy s Anglií obecně dobré. Nicméně skotská nástupnická krize v 90. letech 13. století mír ukončila.

Po náhlé smrti Alexandra III. v roce 1286 a jeho vnučky Margaret o čtyři roky později zůstal trůn opuštěn bez zjevného následníka. Toto bezvládí vedlo k tzv. "Great Cause", během které se několik šlechticů ucházelo o královskou korunu. Anglický král Edward I. byl přizván, aby rozhodl. Vybral velmi kvalifikovaného kandidáta, Johna Balliola, lorda z Galloway. Král John byl korunován v listopadu 1292.

Avšak Edward si začal nárokovat podřízenost Skotska, což nakonec vedlo k rebelii mezi Johnovými lordy. To společně s vřelými vztahy mezi Skotskem a Francií, největšího nepřítele Anglie, přesvědčilo Edwarda, aby zahájil nemilosrdnou podrobovací válku.

---

⁵ Personální Unie (Union of Crowns) je termín užívaný pro dva či více samostatných států, které jsou spojené osobou panovníka. [13]

⁶ Esplanade je jakési náměstí přímo před hradem. Užívá se hlavně pro vojenské přehlídky. [14]

Angličané dobyli Edinburský hrad v červnu 1296. Po následujících 18 let ho drželi jako klíčovou pevnost v Edwardově snaze o podmanění si Skotů. Edward vydrancoval národní symboly, přesunul národní archivy, korunovační klenoty a Kámen osudu do Londýna.

Hrad byl nakonec dobyt zpět 14. března 1314 Sirem Thomasem Randolphem, hrabětem z Moray a synovcem krále Roberta Bruce. Během jedné temné deštivé noci Moray shromáždil pod skálou asi 30 mužů. Vedl je William Francis, který znal tajnou stezku po severní stěně skalního útesu. Útočníci vyšplhali na hradby a zaskočili nepřítele nepřipraveného. Toto byla velká morální vzpruha pro Skoty, kteří zdolali anglickou armádu v Bannockburnu o tři měsíce později.

Hrad byl na Bruceův rozkaz zničen, aby nemohl být Angličany znovu obsazen. Kaple sv. Markéty byla jedinou stavbou, která zůstala nedotčena. Hrad zůstal v troskách po 20 let, ale po Bruceově smrti v roce 1329 vypukla válka znovu a od roku 1329 byl hrad znovu v rukou Angličanů, kteří ho museli postavit od základu.

V dubnu 1341 byl hrad znovu získán zpět sirem Williamem Douglasem opět v duchu hrdinství a lstivosti. Loď vezoucí zásoby pro anglickou posádku přistála v Leithu i se 200 Skoty přestrojenými za námořníky a kupce na palubě. Když dorazili i se svým nákladem před bránu, posádka dychtivě spustila padací most. Skotové zahodili svůj náklad, vylomili padací mříž a překonali strážce. Douglasova hlavní síla rychle zdolala anglickou posádku čítající více než sto mužů.

Anglický Edward III. byl v této době zapleten ve válce s Francií. To ho společně se vzrůstajícím vojenským úspěchem Skotů přinutilo upustit od válečného tažení. V červnu roku 1341 se z exilu navrátil Bruceův sedmnáctiletý syn David II., aby započal svou vládu. Ustanovil Edinburgh hlavním městem a přebudoval hrad, s Davidovu věží jako jeho rezidencí a množstvím věží poskytujících důstojné ubytování pro rodinu a královské úředníky. Nové éra hradu započala.

Panovníci a renesance

V průběhu 15. století Evropa vstoupila do nového období známého jako renesance, která vzkvétala přílivem nových myšlenek v umění, architektuře, filozofii

a módě. Jejím vlivu brzy propadli skotští monarchové, kteří sami sebe pasovali do pozice vládců pulzujícího a prosperujícího národa.

Tato touha se částečně promítla do nákladných stavebních plánů ve skotských královských sídlech, jako byl třeba Královský palác na východní straně Crown Square. Původně byla ve 30. letech 15. století tato obrovská stavba zamýšlena jako přístavba k Davidově věži, nicméně dalším rozšiřováním se stala královskou rezidencí sama o sobě.

Z původní stavby je zachována už jen malá část - Králova Velká komnata postavená pro Jamese I. mezi lety 1434-5. Nicméně proces přestavby byl dokončen až Jamesem IV. na začátku 16. století, kdy bylo dokončeno čtyřúhelníkové ze všech stran uzavřené Crown Square. Zde stojící budovy byly bohaté a vysoce kvalitní, což odráželo velkolepost Jamesova kralování.

Byl to pravděpodobně i James IV., kdo spojením nejméně dvou starších věží vytvořil srdce palácového bloku, tak jak ho známe dnes. Východní strana náměstí odrážela jeho majestát a duchovní oddanost, zatímco zbrojnice na západě představovala jeho vojenskou zdatnost.

Bohatství Jamesova Královského paláce můžeme zahlédnout v přízemí, kde se dochovaly dva kvalitní krby (nyní Laich Hall a předpokoj) a také zvenku prostřednictvím zbylé trojice jedinečných arkýřů na východní stěně. Ty nabízely obyvatelům dechberoucí výhled na hlavní město, až do roku 1573, kdy byly silně poškozeny během bombardování, které znamenalo konec tzv. Lang Siege⁷.

Tehdejší králové z rodu Stuartovců uzavřeli několik ambiciózních diplomatických sňatků, které rovněž ovlivnily jejich stavební plány.

Vdát se z lásky bylo sice krásné, ale vdavky, které zajistily politickou výhodu (nejvíce ze všeho peníze), byly ještě lepší. James II., James III., James IV. i James V. si všichni vzali zámožné princezny z ciziny, jejichž věna naplnila královskou pokladnici. Tyto sňatky také pomohly upevnit důležitá politická spojení.

---

⁷ Lang Siege (červen 1571 – květen 1573) – nejdelší obléhání Edinburghu v celé jeho existenci. Začalo čtyři roky po vynucené abdikaci Marie Stuartovny. Hrad měl v držení Mariin stoupenec Sir William Kirkcaldy, který se vzdal 28. května 1573. [15]

V roce 1503 si třicetiletý James IV. vzal třináctiletou Margaret Tudor, nejstarší dceru anglického Henryho VII. Tento sňatek zpečetil "Treaty of Perpetual Peace"⁸ mezi oběma národy. Vliv Tudorovců pomohl zmodernizovat skotský dvůr, co se týkalo oblékání, způsobů a architektury.

Jamesova znalost severní renesance je patrná ve vyřezávaných krakorcích v Great Hall, na kterých můžeme vidět motivy skotského bodláku a anglické růže. Ve zbytku Great Hall indikují obrovská okna vliv francouzské architektury, zatímco strop s kleštinovým krovem je poctou anglické královské architektuře. Podobné detaily se mohly nacházet i v Královském paláci, ale nebyly dochovány.

Ačkoliv toho víme velmi málo o paláci, který James IV. vytvořil pro svou mladičkou ženu, můžeme si být jisti, že jeho součástí byly bohatě zdobené párové komnaty pro krále i královnu (podobné uspořádání může být viděno i v Lilinthgow a ve Stirlingu). James převzal i nové evropské myšlenky týkající se chráněného přístupu ke králi, které byly zohledněny během projektování paláce. Čím vyšší měl návštěvník postavení, tím dále mu byl umožněn vstup do králova apartmá.

Velkolepá vize paláce v Edinburghu nebyla Jamesem IV. nikdy plně uskutečněna, jelikož jen deset let po svém sňatku s Margaret Tudor zemřel v bitvě u Floddenu bojujíc s armádou jejího bratra Henryho VIII.

Ztracené věže

Mezi 12. až pozdním 16. stoletím dominovaly Castle Rock velkolepé vysoké věže, navržené na ukázkou královské moci a nedobytnosti. Většina z nich zmizela z jednoho prostého důvodu: velká děla byla velmi efektivní v bourání středověkých zdí.

St Margaret's Tower (Věž sv. Markéty) - Věž v normanském stylu, zahrnující v sobě i Kapli sv. Markéty stála ve středu hradu pravděpodobně již začátkem 12.

---

⁸ Treaty of Perpetual Peace (1502) byla dohoda mezi Jamesem VI. a Henrym VII. o konci válečného stavu mezi Skotskem a Anglií. [16]

století. Byla to to opevněná obytná věž postavená z kamene a sloužila jako ubytování pro panovníka do 13. století. Časem byly kolem obranných zdí přidány další kamenné věže, které poskytovaly samostatné obytné jednotky pro nejdůležitější královské úředníky. Tyto věže také fungovaly jako složky obranného systému v případě, že by došlo k útoku na hrad. Obránci mohli zasypávat obléhatele šípy a jinými předměty z chráněných štěrbin a z vrcholu věží.

The Well House Tower (Studniční věž) - Koncem 14. století byla důsledkem Bruceovy politiky spálené země nutná hromadná přestavba. To umožnilo jeho synu Davidovi II. výstavbu nových věží. Studniční věž byla dokončena roku 1366. Svým umístěním v severozápadním dolíku poskytovala ochranu důležitému vodnímu zdroji. Také chránila téměř svislou stezku využitou Morayovou útočnou skupinou v roce 1314.

David's Tower (Davidova věž) - Tato věž byla zamýšlena jako ubytování pro krále Davida II. Věvodila přístupové cestě z města, a proto představovala nejsilnější prvek obrany. Sofistikovaná věžovitá stavba byla mnohokrát kopírovaným prototypem.

Constable's Tower (Strážní věž) - Tato věž byla postavena na severním konci velkolepého průčelí v 70. letech 14. století. Strážmistr střežil hrad a jeho věž byla situována u vnitřního vstupu blízko dnešní Portcullis Gate. Vybavena padacím mostem, mohla být přestavěna ze starší věže. Peníze vyplacené v té době za stavební práce naznačují, že se zároveň stavěly i další věže.

The Great Chamber (Velká síň) - Tato hodovní síň byla přistavěna Jamesem I. roku 1433. Mohla být součástí věže stojící přímo za Davidovou věží.

Register Tower (Archivní věž) - Kolem roku 1540 vznikla potřeba nové budovy pro uchovávání královských záznamů. Tato věž byl mezi lety 1541-2 přistavěna mezi Palác a Great Hall. Vzhledem připomínala rannější věž ze 14. století.

Další věže jmenované v historických záznamech jsou dnes již ztraceny, aniž bychom tušili, kde se nacházely. Mezi ně se řadí **Jewel Tower** (Klenotní věž) a **Counting House** (Účetní dvůr), později spojován s královskou pokladnicí.

Ilustrace vytvořené během 16. století ukazují hrad s mnohonásobně více věžemi, nicméně jeho vzhled byl radikálně pozměněn tzv. Lang Siege v 70. letech 16. století.

Edinburský hrad v obležení

Vítejte na nejvíce obléhaném místě v Británii. Víme o nejméně 26 různých příležitostech, kdy se někdo pokoušel hrad převzít silou či lstí.

Hrad měl působivou obranu, přesto byla (překvapivě) většina obléhání úspěšná. Často se to stávalo, protože obránci měli nějakou nemoc, trpěli nedostatkem potravin či munice anebo, což bylo zásadní, nedostatkem vody. Hrad, jakožto vyvýšené místo, závisel na vodním zásobování v podobě studní. Když došlo k jejich vyčerpání, zanesení či byly zákeřně otráveny, obránci se museli buďto vzdát nebo zemřít.

Od konce 13. století až do konce století sedmnáctého, se hradní posádka buď připravovala obranu, bránila se, nebo opravovala škody po ničivém obléhání. To často vyžadovalo kompletní rekonstrukci celých budov, proto se do dnešní doby dochovaly pouze náznaky středověkého hradu.

Vývoj hradu byl těmito útoky formován, zvláště třemi událostmi. Roku 1314, král Robert Bruce nařídil totální demolici, poté, co ho opětovně vydobyl z rukou Angličanů. V roce 1573 byl hrad poničen anglickým dělostřelectvem, které ukončilo Lang Siege. A nakonec mu v roce 1689 skotské síly způsobily značné škody během tříměsíčního bombardování, kterému musela čelit Jakobitská posádka.

V dobách středověku, hrad poskytoval vskutku bezpečné útočiště pro krále, který se mohl pyšnit jeho symbolickou mocí a vznešeností. V dobách míru, obzvláště když se královská domácnost nacházela jinde, zůstávalo na hradě pouze nezbytně nutné služebnictvo s malou posádkou ozbrojenců.

To se změnilo v 15. století, kdy hrad převzal veledůležitou funkci národní zbrojnice. Královský arzenál a nově vyrobené zbraně, které zde byly uchovávány, byly připravené k nasazení v případě potřeby. Rozvoj vysoce výkonného dělostřelectva šel ruku v ruce s nárůstem profesionálních vojáků a dělostřelců, kteří byli skvěle vycvičeni v nové a vědecktější obléhací taktice.

Hrad měl pověst nedobytného místa, ale velká děla tomu učinila přítrž. Důležitost děl pokračovala až do 19. století, nicméně povaha posádky se změnila v 17. století, kdy hrad přestal být královskou rezidencí. Tato nová role se shodovala s vytvořením stálé armády profesionálních uniformovaných vojáků s přísnou kázní. Od té doby musel hrad poskytovat ubytování pro hlavní skotskou posádku, která byla většinou nepříliš početná, ale v dobách krize doplněná červenokabátíky.

Covenant a Commonwealth

Po smrti anglické královny Elizabeth I. nastoupil na trůn skotský James VI. Tato tzv. "Union of Crowns" neboli Personální unie byla obrovským triumfem pro rod Stuartovců, avšak panovník již nadále nesídlil ve Skotsku.

James opustil Skotsko v březnu 1603, brzy po Elizabethině smrti a anglickým králem byl korunován 25. července téhož roku. Slíbil, že se do Skotska bude pravidelně vracet, avšak svůj slib splnil pouze jednou, a to v roce 1617, kdy oslavil padesátý rok na skotském trůně. Z důvodu přípravy na jeho příjezd prošel Královský palác větší přestavbou.

Dalším králem, který do Skotska zavítal, byl Jamesův syn Charles I., který sem přijel kvůli své skotské korunovaci, čímž se stal posledním vládnoucím monarchou, který na hradě přespál. Během pouhých několika let vedly Charlesovy snahy o reformu skotské církve ke konfliktu.

Chaos vzešel z dokumentu nazývaného Národní Covenant (National Covenant), který byl sepsán odpůrci z řad protestantů tzv. Covenantory. Ti v něm vyzývali krále, aby upustil od zavádění praktik katolické církve ve Skotsku. Výsledkem bylo ozbrojené povstání, které nakonec vedlo k občanské válce v Anglii a

Irsku mezi lety 1642-51. Ve Skotsku dokonce povstání doutnalo po několik desetiletí.

Edinburský hrad byl Covenantory obléhán dvakrát. Poprvé v březnu roku 1639, kdy jejich vůdce Covenantorů, generál Alexander Leslie, potřeboval hrad rychle dobýt. Dohodl se proto s rojalistickým konstáblem na vyjednávání. Byla to však pouze lest umožňující umístění bomby, která následně vyhodila do povětří hlavní bránu. Leslievi vojáci se nahrnuli dovnitř a bez většího krveprolití hrad během třiceti minut dobyli.

Hrad se vrátil do Charlesova držení o patnáct měsíců později. Nový hradní velitel, lord Ettrick, hrad začal připravovat na další útok. Covenantoři ho skutečně znovu oblehli, tentokrát však umístili vojáky v domech přímo pod hradem.

Deníkový zápis z té doby popisuje incident, kdy se skupina důstojníků z řad Covenantorů rozhodla v jednom z těchto domů povečeřet. Jedna z dělových koulí vystřelená z hradu prosvištěla skrz zeď kuchyně a proletěla pod sukní kuchařky. Ta nebyla vážně zraněna, ale naštvaní důstojníci si museli večeři uvařit sami.

Charles I. byl odhodlaný hrad udržet. Místní měšťané mu nebyli příliš nakloněni, proto král Ettrickovi nařídil, ať po nich střílí, což velitel také udělal.

Obléhatelé podkopali Spur⁹ a dostali se dovnitř hradu, jenže královo obránci to předvíдали. Covenantoři se dostali do pasti a většina z nich byla zabita během palby rojalistů. Obležení se změnilo v pouhou blokádu, nicméně i tak Ettrick po třech měsících konečně kapituloval.

Přesto, že si Charles I. zneprátelil spoustu Skotů, byli zděšení, když byl v roce 1649 popraven Parlamentem, což vedlo k ustanovení republiky pojmenované Commonwealth of England. Hned nato Skotové vyhlásili jeho syna Charlese II. králem Skotska. Tento čin vyprovokoval Olivera Cromwella, generála Commonwealthu k invazi. Jeho vojáci porazili Skoty u Dunbaru v září 1650 a poté oblehli Edinburský hrad.

Cromwell měl omezené zdroje, a proto se pokusil o průkopový manévr z jihu. Skotové průkop zničili shobením barelové bomby. Poté Cromwell začal hrad odstřelovat pomocí dělostřeleckého hnízda vystavěného na vrcholu Royal Mile.

---

⁹ Velkolepá čelní obrana hradu. Bylo zde umístěno mnoho zbraní [17]

Skotský velitel, plukovník Walter Dundas, zakázal svým dělostřelcům opřevzat palbu ze strachu, aby neponičili kostely a neublížili měšťanům. Už před Vánoci se vzdal, přestože hrad měl dostatek zásob nato, aby přečkal měsíce obléhání.

Z hradu se stala kasárna pro Cromwellovi vojáky, kteří z něj sloupili královskou parádu ve prospěch zřízení vojenské základny.

Posádka červenokabátníků

Pokles královského využití pro Edinburgh v 17. století kolidoval se vznikem profesionální armády. Postupně se tedy hrad chopil své nové role, coby vojenské základny.

Během Cromwellovy okupace byla Great Hall přeměněna na kasárna a byla zde držena posádka přibližně 120 mužů. Avšak Jakobitské povstání mělo obrovský dopad na přítomnost vojáků ve Skotsku.

V roce 1688 byl katolický král James VII. (James II.) donucen odejít do exilu při tzv. Slavné Revoluci, během které do Británie vpadli nizozemští vojáci na podporu vzdouvající se vlny protestanství. Novými svrchovanými vládci se 11. dubna 1689 společně stali Jamesova protestantská dcera Mary a její nizozemský choť William Oranžský.

Tento čin zapříčinil první ze série Jakobitských povstání, která měla vždy za cíl navrátit na trůn katolické Stuartovce. Edinburský hrad zůstal v roce 1689 poslední pevností v Británii zachovávající věrnost králi Jamesovi. Zarytý jakobita Vévoda z Gordonu velel hradu s pomocí profesionálních vojáků a dobrovolníků z řad aristokracie.

Armádu obléhatelů vedli zkušení profesionálové a jejich arzenál zahrnoval i těžké minomety. Posádka hradu byla nucena se ukrýt v hradní kryptě, kde jim začaly docházet zásoby, a mnozí včetně samotného Gordona onemocněli, protože pili znečištěnou vodu.

Nakonec se Jakobité vzdali. Byli propuštěni pod podmínkou, že již nepozvednou zbraně proti svým novým panovníkům. Všechny střechy na hradě byly strženy.

Poté, co byla Anglie a Skotsko v roce 1707 formálně sjednoceny, se hradní posádka stala součástí mnohem větší armády. Pojem červenokabátník, odkazující na uniformy nošené vojáky britské vlády, byl brzy rozšířen. Budova Královny Anny se stala první účelově postavenou vojenskou stavbou na hradě, poskytující ubytování pro důstojníky a dělostřelce. Důvodem bylo další Jakobitské povstání v roce 1708.

V roce 1714 zemřela královna Anna, čímž byla ukončena Stuartovská dynastie. Po ní nastoupil její nejbližší protestantský příbuzný George I., princ-elector z Hanoveru. Další Jakobitské povstání následovalo roku 1715, kdy proběhl značně chaotický pokus o dobytí Edinburského hradu. Ten selhal, když se ukázalo, že žebřík útočníků je příliš krátký na překonání hradních zdí.

Během této doby hrad sloužil jako bezpečné vězení pro důležité vězně a také jako přechodový bod pro vojáky a zásoby. Kasárna v Great Hall se v roce 1737 přestavěla, aby dokázala pojmout až 300 vojáků. V roce 1742 byl postaven Governor's House pro potřeby guvernéra, správce skladu a velitele dělostřelců.

Poslední Jakobitské povstání vedl mezi lety 1745-6 princ Charles Edward Stuart (Bonnie Prince Charlie). Jeho armáda dobyla Edinburgh 17. září 1745. doufajíc, že ukořistí skotské korunovační klenoty, které se na hradě nacházely. Tyto symboly královského majestátu by velmi podpořily cíl Stuartovců, ale jakobité postrádali nezbytné obléhací zbraně. Město bylo v jejich držení až do 1. listopadu, kdy odpochovali na jih. Od té doby už Edinburský hrad nebyl nikdy obléhán.

Mezi lety 1749 až 1754 bylo postaveno mnoho nových obchodů, muničních skladů a přístřešků pro povozy. Sklad zbraní z 16. století nahradila kasárna pro dalších 290 mužů (Nyní je zde skotský národní památník války). Hrad teď mohl poskytnout ubytování až 598 lidem.

Strach z invaze Napoleonových francouzských sil vedl k dalšímu rozšíření. Nová kasárna s kapacitou šesti set míst byla dokončena roku 1799 a zdvojnásobila tak hradní posádku. Avšak konec Napoleonských válek v roce 1815 vedl k okamžité demilitarizaci. Armáda se zmodernizovala a hrad vstoupil do své další fáze.

Slavná historie

Skotské korunovační klenoty budou ke zhlédnutí pro veřejnost v Crown Room od středy 26. května. Pouze 150 lidí bude vpuštěno každý všední den

Inzerát v Edinburgh Evening Courant, 24. května 1819

Vojenské využití hradu nadále pokračovalo, ale postupem času se vynořila nová úloha, a to role střediska veřejného zájmu o skotské dějiny. Ten začal narůstat začátkem 19. století.

V únoru 1818 přihlížel sir Walter Scott tomu, jak byly dveře od Crown Room násilně otevřeny. Uvnitř našel skotské korunovační klenoty přesně ve stavu, v jakém zde byly v roce 1707 zanechány na základě Zákona o unii s Anglií. Okamžitě byly vystaveny pro veřejnost.

Mezi prvními návštěvníky byl i George IV., který sem zavítal v rámci své triumfální návštěvy Skotska roku 1822, jež byla zčásti zorganizována samotným Scottem. Byla to první návštěva vládnoucího panovníka na hradě od návštěvy Charlese II. roku 1651. Také to bylo známkou souhlasu od hanoverské monarchie. Král George navrátil zašlou slávu tartanu, jehož nošení bylo během potlačování jakobitských aktivit na skotské Vysočině zakázáno.

Dalším prvkem této obnovy byly i masivní náborů horalů do britské armády. Služba skotských jednotek během válek s Francií a během rozšiřování britského impéria, vykreslila hrdinskou představu vojáka v kiltu, jenž byla v souladu s představami o skotské minulosti. Postupem času se začalo očekávat, že součástí hradní posádky bude i regiment horalů v kiltech, který by byl turisty milován a vypadal by náležitě hrdinsky na vrcholu hradeb.

Populární historické romány Waltera Scotta měly důležitý vliv na vzrůstajícím zájmu veřejnosti o historické budovy. Vzrostl také tlak na to, aby byla uznána historická hodnota hradu i jeho budov a také, aby sem byl umožněn přístup široké veřejnosti.

Roku 1829 Scott zařídil i návrat Mons Meg z londýnského Toweru, kam byla poslána po jakobitském povstání v roce 1745. Znamé dělo doprovázely vojenské kapely po celou cestu z přístavu Leith až na její místo na cimbuří.

Intenzita narůstala dál, roku 1836 armáda uvolnila a zpřístupnila návštěvníkům komnatu, kde se narodil James VI. O deset let později byla mezi shlukem budov rozpoznána Kaple sv. Markéty a brzy poté došlo k jejímu zrestaurování.

Existovalo mnoho velkolepých plánů navržených na obnovu hradu. Většina z nich zůstala jen na rýsovacím prkně, ale část z nich byla přece jen dokončena včetně nové Gatehouse u hlavního vchodu postavené v roce 1888 proto, aby hrad vypadal více jako skutečný hrad a také zrestaurování Great Hall roku 1891.

Role starobylé památky a turistické atrakce byla nově potvrzena roku 1905, kdy se správa hradu přesunula z Válečné kanceláře na Úřad pro správu královského majetku (nyní Historické Skotsko).

Novodobá vojenská základna

Roku 1815 kráčel 42. pluk královských horalů skrz pokřikující davy lemující jejich cestu na Edinburský hrad. Z jejich triumfálního návratu z bitvy u Waterloo byl dav u vytržení.

Přesto během jednoho roku zapříčinila vládní úsporná opatření masivní škrty v armádě. Zdálo se, že význačná vojenská role hradu upadá, ale to se v tomto případě nepotvrdilo.

V průběhu 19. století zde bylo umístěno mnoho vojenských jednotek, předtím než byly vyslány po celém britském impériu.

Památníky po celém obvodu Esplanade vyprávějí o konfliktech v Indii, Afghánistánu, Jižní Africe a na Krymu. Zároveň naznačují, jaké úctě se tyto regimenty těšily.

Zájem lidí o jejich národní dědictví rostl a hrad byl zavalen novou vlnou návštěvníků. Některé z klíčových budov, proto byly armádou uvolněny, např. důstojnické ubikace v Královském paláci, sklad velitele dělostřelců v Kapli sv. Markéty a vojenská nemocnice v Great Hall.

Armáda také nainstalovala nejmodernější zařízení. Vojenské vězení, které bylo postaveno roku 1842, podporovalo nové myšlenky týkající se disciplíny. Vězení v ústředně vytápěných samostatných celách nahradilo brutální mrskání.

Po navrácení Great Hall bylo zapotřebí nové moderní nemocnice, ta byla dokončena roku 1897. Dnes je v ní umístěno Národní muzeum války.

Posádka však nadále žila v nuzných podmínkách. Přesto, že se psal rok 1906, vojáci v Nových kasárnách neměli slušné záchodky a k dispozici měli pouze šest van na 650 mužů. Roku 1909 se započala stavět Redfordova kasárna na edinburském jižním předměstí.

Nicméně, předtím než byl Redford dokončen, propukla 1. světová válka a hrad se musel vrátit do aktivní služby. Stalo se z něj odvodové místo, tréninkové středisko, nemocnice a také vězení.

Váleční zajatci byli drženi v podzemních kryptách, stejně jako v předcházejících konfliktech. Jedním z nich se stal i Karl Burgdoff, jenž v roce 1916 vyškřábal báseň na zeď. Skupina ozbrojených kupeckých nájezdníků přidala další grafické umění. Další vězni včetně socialistů Johna Macleana a Davida Kirkwooda, většinou představovali hrozbu občanskému pořádku.

I samotný hrad se stal válečným cílem. V dubnu 1916 bombardovala Edinburgh německá vzducholod' Zeppelin. O život přišlo 13 lidí a jedna bomba dopadla i na Castle Rock.

Poté bylo na hradě zřízeno demobilizační centrum, které pomáhalo skotským vojákům po válce. Roku 1927 byl otevřen Národní skotský válečný památník připomínající tisíce lidí, jenž ztratili své životy.

Hrad sloužil i během 2. světové války. V říjnu 1939 se zde po první vlně válečných náletů léčila čtveřice zraněných německých letců. Přišli je dokonce navštívit i piloti Spitfirů, kteří sestřelili jejich bombardéry.

V průběhu roku 1944 byl na hradě spuštěn mazaný pokus o zmatení německé zpravodajské služby. Operace Fortitude North byla pouhou lží, která měla nepřítele přesvědčit o tom, že proběhne invaze do Norska a ten pak přesune své síly z Normandie, kde bude zahájeno vylodění v rámci Dne D.

Plukovník Rory Macleod koordinoval tento úskok vysíláním falešných válečných rádiových relací, vypouštěním nepravdivých článků do novin (včetně jednoho o dudáckém představení na hradě) a dodáváním informací dvojitým agentům. Operační místnost, kde tato léčba probíhala, zůstala na hradě až do roku 1958.

Edinburský hrad v současnosti

Edinburský hrad zůstává i v dnešní době mocným symbolem skotského vlastenectví, stejně jako tomu bylo v uplynulých stoletích.

Je ikonou skotského dědictví, kde se uchovávají dva nejcennější národní poklady skotské korunovační klenoty a Kámen osudu. Mezinárodní význam byl hradu přiznán roku 1995, kdy se součástí světového dědictví UNESCO stala nová i historická část Edinburghu.

Hrad se prostřednictvím skotského národního památníku války a třech vojenských muzeí stal také duchovním domovem hrdé vojenské minulosti Skotska. Čestný titul guvernéra vždy zastává General Officer velící skotským pozemním silám, zatímco georgiánská Nová Kasárna stále poskytují ubytování důležitým armádním velitelům.

Na hradě se nacházejí i dvě slavná děla - již dlouhou dobu nepoužitá středověká Mons Meg a stále aktivní One o'Clock Gun.

Také zde každý rok po tři týdny v srpnu probíhá světově známý festival Royal Edinburgh Military Tattoo a kryje se tak s Edinburgh International Festival. Tato začalo v roce 1950 jako skromná akce s armádními kapelami hrajícími na píšťaly a bubny a pochodujícími po Esplanade. V současné době je to jedno z nejlepších představení na světě, kde se představují talentovaní hudebníci a perfoemeři ze všech koutů světa. Obecenstvo čítá každý rok 220 000 lidí, usazených na ohromných dočasných hledištích.

Rok od roku získává Edinburský hrad na atraktivitě. Roku 2014, v době psaní této knihy, hrad překonal všechny dosavadní rekordy, navštívilo ho více než 1,4 milionu lidí. Mezi britskými památkami s hrazeným vstupným ho předčil pouze londýnský Tower. Taktéž byl hrad v rámci British Travel Awards jmenován Nejlepší britskou atrakcí s historickým odkazem tři roky po sobě.

V posledních letech získal hrad další roli, stal se dějištěm hudebních festivalů. Během léta, když už je postavené hlediště na Tatoon, zde probíhají významné koncerty. I po tisíce let se tato starobylá pevnost přizpůsobuje měnícím se časům.

3.2. Commentary

The main purpose of the commentary is to give information about the source and target text. In the first part called macro approach we analyse the source text, its function, style, structure, etc. The concrete problems of the translation and translator's attitude to them are commented in the micro approach. The scanned copy of the translated text can be found in the Appendices.

Macro approach

The source text is taken from the book *Edinburgh Castle: Official Souvenir Guide* published by organization *Historic Scotland*. The book is official merchandise bought directly at the Edinburgh Castle. As indicated in the title it serves as a written guide. The book consist of two parts. The first one called Explore the Castle gives a brief description of all important building which can be found inside the castle. The second part, which has been translated in the practical part of this thesis occupies with a historical development of the castle and its important role during Scottish history.

The second part is divided into 13 smaller sections. Every section describes a certain period in history of the castle from the very first settlement to nowadays times. There is also indicated how every era changed the castle appearance. Thanks to this chronological division is text coherent for the reader.

Function of the text is informative, descriptive and educative. The main author of the book Peter Yeoman wrote the book in popular scientific style. The book is primarily written for the visitors of the castle, but its gripping narration allows wider audience to be captivated by its lines.

The language used in the book is formal written in the past tense. The author uses mainly third person or passive voice. Yet, some of the sentences are in first person of plural. For example: “*We know of at least 26 separate occasions when an attempt was made to take it, by force or by stealth.*” or “*Although we know little*

of the palace James IV. created...” There can be found many proper names of important persons, buildings and historical events.

The text is accompanied by commented pictures, timelines and photographs in every subchapter. These inserted parts aren't translated in the target text.

Micro approach

This section aims to examine and explain some of the methods used by the translator in the target text

Proper names

We can find plenty of proper names in the source text starting from names of the kings. When translating the text I have decided to not translate names of the kings and queens into Czech and left them in their original English version even though some of them has a Czech equivalent for example name *Elizabeth* can be translated as *Alžběta* or *James* as *Jakub*. The decision was taken due to increasing use of English in today globalized world.

This procedure was also partially adopted when translating the names of the buildings at the castle. The most of the names is not translated into Czech for ex. *Castle Rock* could have been easily translated as *Hradní skála*, but I consider it as a disturbing element for the cohesion of the text due to high repetition of this word in the text. The second reason for this decision is the attached map of Edinburgh Castle, in which we can trace all buildings by its English name. Nevertheless in the target text can be found some exceptions. For example the names of the castle towers. In the subchapter *Lost Towers* I put their translation into brackets, because its name refer to their function.

The third group of proper names are names of historical events which some has a Czech equivalent and some does not. For the most important events I put footnotes at the end of page to briefly explain its context.

Grammar

The source text is written mainly in the past tense. The author often uses passive voice which is not as common in Czech as in English. Some of the sentences were modulated into active voice in the target text.

ST: *From these tumultuous centuries only a handful of artefacts have been found by archaeologists...*

TT: *Archeologové našli pouze hrstku předmětů z těchto bouřlivých století,...*

ST: *When Queen Elizabeth I of England died, she was succeeded by James VI of Scotland.*

TT: *Po smrti anglické královny Elizabeth I. nastoupil na trůn skotský James VI.*

Another phenomenon found in the source text is the use of long compound or complex sentences. For reader's better understanding is good to divide them in two or more shorter sentences.

ST: *The outcome was armed rebellion, which ultimately drew England and Ireland into the Civil War of 1642 – 51, and smouldered on in Scotland for decades.*

TT: *Výsledkem bylo ozbrojené povstání, které nakonec vedlo k občanské válce v Anglii a Irsku mezi lety 1642-51. Ve Skotsku dokonce povstání doutnalo po několik desetiletí.*

There can be found also an opposite procedure when two short sentences from the source text were connected into one in the target text.

ST: *There were certainly people living here in the Bronze Age. Traces of the hearths over which they cooked their food were found close to the Redcoat Café.*

TT: *Již v době bronzové zde s určitostí žili lidé, svědčí o tom stopy ohnišť, nad kterými se vařilo jídlo, nalezené poblíž kavárny Redcoat Café.*

Very often we can trace the infinitive constructions in the source text. These constructions are translated as dependent clauses in the target text.

ST: *But the stone walls did not prove strong enough to withstand the armed might of the English in 1296.*

TT: *Avšak kamenné zdi se neukázaly být dostatečně silné na to, aby v roce 1296 odolaly ozbrojené moci Angličanů.*

ST: *James I. (1406 - 37) invested in new buildings to improve the castle's royal accommodation.*

TT: *James I. (1406 - 37) investoval do nových budov, aby vylepšil královské komnaty na hradě.*

Vocabulary

There are many terms from the field of military and architecture in the source text. Certain are mentioned in the glossary (page) together with their Czech translation and some specialised vocabulary is there even explained.

I would like to also mention the word officer which appears in two different meanings in the text. Firstly used with adjective – *royal officer*. This word was translated as *královský úředník*. The second usage appears further in the chapter *Covenant a Commonwealth* where the word *officers* refers to a group of soldier. It was translated as *důstojníci*.

3.3. Glossary

English word	Czech translation
steep cliffs	strmé srázy
to fortify	opevňovat
habitation	osídlení
bring something into fruition – to complete or do something successfully	dovést něco do konce
royal residence	královské sídlo/rezidence
to dwindle	klesat
the Honours of Scotland	skotské korunovační klenoty
to suppress the Jacobites	potlačovat jakobity
symbol of nationhood	národní symbol
pinnacle of basalt	čedičová špice
hearth	ohniště
radiocarbon dating	radiouhlíková metoda
intruders	vetřelci
to hack out	vysekat
found in excavations	nalezeno při vykopávkách
fearsome legions	hrůzu nahánějící legie
to thrive	prosperovat
pottery	keramika
local tribe	místní kmen
year of feasting	rok hodování
to slaughter to a man	vyvraždit do posledního muže
stronghold	bašta, pevnost
to anglicise	poangličtit
tumultuous centuries	bouřlivá století
decorated bone comb	zdobený hřeben z kosti
spearheads	hlavice kopí
Saxon territory	saské území
to succumb to her infirmities	podlehnout své churavosti
timber	dřevo
chapel	kaple
stone keep	kamenná věž
to withstand the armed might	odolat ozbrojené moci
royal households	královské dvory

grand monasteries	velké kláštery
noble	šlechtic
to restock	doplnit zásoby
tax monies	vybrané daně
regalia	korunovační klenoty
royal officer	královský úředník
the finest European architecture	nejlepší evropská architektura
royal arsenal	královský arzenál
illustrious	význačný
excellent water supply	skvělé zásobování vodou
exceptional circumstances	výjimečné okolnosti
coronation	korunovace
reconciliation	smíření
official unveiling	oficiální odhalení
succession crisis	nástupnická krize
clear heir	zjevný následník
to adjudicate	posoudit/rozhodnout
to assert overlordship	nárokovat si podřízenost
warming relations	vřelé vztahy
attempt to subjugate the Scots	snaha podmanit si Skoty
to pillage the symbols of nationhood	vydrancovat národní symboly
to assemble	shromáždit
the north face of the crag	severní stěna skalního útesu
to rebuilt from scratch	postavit od základu znovu
feat of bravery and cunning	v duchu hrdinství a lstivosti
to lower the drawbridge	spustit padací most
portcullis	padací mříž
to overwhelm the English garrison	zolat anglickou posádku
to abandon his campaign	upustit od válečného tažení
rulers of a vibrant and prosperous nation	vládci pulzujícího a prosperujícího národa
grand edifice	velká budova
quadrangle	čtyřúhelník
piazza – name for square in Italy	náměstí
martial prowess	vojenská zdatnost?
stumps of three superb oriels - “An <i>oriel</i> window is a form of bay window	zbylá trojice jedinečných arkýřů

<i>which projects from the main wall of a building but does not reach to the ground.</i> “[18]	
dowries	věna
royal treasury	královská pokladnice
to cement	upevnit
to set the seal on	zpečetit
carved corbels – <i>“It’s a structural piece of stone, wood or metal jutting from a wall to carry a superincumbent weight, a type of bracket.</i> “[19]	vyřezávané krakorce
Scottish thistle	skotský bodlák
hammerbeam roof – <i>“is a decorative, open timber roof truss typical of English Gothic architecture”</i> [20]	strop s kleštinovým krovem
impregnability	nedobytnost
besiegers	obléhatelé
scorched-earth policy	politika spálené země
the prototype of a much-copied form	mnohokrát kopírovaný prototyp
imposing frontage	velkolepé průčelí
feasting hall	hodovní síň
to maliciously poison	zákeřně otrávit
to surrender	vzdát se
devastating siege	ničivé obléhání
artillery	dělostřelectvo
men-at-arms	ozbrojenci
to cease	přestat
turmoil	chaos
document drawn up by Protestant dissenters	dokument sepsaný protestantskými odpůrci
to refrain from Catholic-influenced church practices	upustit od zavádění praktik katolické církve
to smoulder on	doutnat
diversion	rozptýlení
bloodshed	krveprolití
officers	důstojníci
to alienate	znenávidět si
to drop a barrel bomb – usually an improvised bomb filled with metal pieces, oil, etc.	shodit barelovou bombu
Colonel	plukovník

joint sovereigns	společní svrchovaní vládci
staunch Jacobite	zarytý jakobita
heavy mortars	těžké minomety
castle vault	hradní krypta
shambolic attempt	chaotický pokus
secure lock-up	bezpečné vězení
take a shine to tartan – the word tartan refers to a criss-crossed horizontal and vertical pattern which is used on Scottish kilts [wiki]	navrátit zašlou slávu tartanu
rampart	hradby
to reignite public interest	vzbudit zájem veřejnosti
battlement	cimbuří
government austerity measures	vládní úsporná opatření
to immortalise	zvěčnit
to mislead German intelligence	zmást německou zpravodajskou službu

4. Conclusion

The principal aim of the thesis was to translate a text which is somehow connected with Scotland. I have decided for translation from English into Czech. I tried to find a text from the history of Scotland, because history in general is one of my hobbies.

At the beginning of the thesis is a theoretical introduction describing for example the procedures of translating or the types of translation. In the practical part of the thesis we can find not just the translation itself, but also a commentary and glossary. The commentary is divided in two parts – macro and micro approach. The terms which were chosen in the glossary reflects the fundamental vocabulary of the source text.

The source text is available in the printed form and is mainly intended for people who visits the Edinburgh Castle, but it can be also used as a brief guide of the Scottish history. It has been written in popular-scientific style.

The writing of this thesis helped me to understand the difficult task of the translator to find the right equivalent. It has also deepen my knowledge of the Scottish history, which was very interesting and turbulent.

During the writing of my thesis I used printed sources as well as the Internet sources. All of them are mentioned in the Bibliography.

5. Endnotes

- 1 Hatim B. a Munday J. *Translation: an advanced resource book*, p. 3
- 2 Oxford *studijní slovník*, p. 812
- 3 Hatim B. a Munday J. *Translation: an advanced resource book*, p. XX
- 4 Knittlová D. *Teorie překlada*, p. 119-120
- 5 Ibid., p. 15 - 59
- 6 Ibid., p. 9
- 7 Ibid., p. 9
- 8 Hatim B. a Munday J. *Translation: an advanced resource book*, p. 30
- 9 Ibid., p. 5
- 10 *Edinburgh Castle: Official Souvenir Guide*, p. 41
- 11 Wikipedia [online]
- 12 Ibid.
- 13 Ibid.
- 14 *Edinburgh Castle: Official Souvenir Guide*, p. 51
- 15 *Edinburgh Castle: Official Souvenir Guide*, p. 65
- 16 Wikipedia [online]
- 17 *Edinburgh Castle: Official Souvenir Guide*, p. 65
- 18 Wikipedia [online]
- 19 Ibid.
- 20 Ibid.
- 21 On the world map.com [online]

6. Bibliography

Printed sources

Edinburgh Castle: Official Souvenir Guide. Crown Publications, 2014. ISBN 978-1-84917-160-1

HATIM, B. a Jeremy MUNDAY. *Translation: an advanced resource book.* New York: Routledge, 2004. ISBN 978-0-415-28305-2.

KNITTLOVÁ, Dagmar. *Teorie překladu.* Olomouc: Vydavatelství Univerzity Palackého, 1995. ISBN 8070674598.

KNITTLOVÁ, Dagmar, Bronislava GRYGOVÁ a Jitka ZEHNALOVÁ. *Překlad a překládání.* 1. vyd. Olomouc: Univerzita Palackého v Olomouci, Filozofická fakulta, 2010, 291 s. Monografie (Univerzita Palackého). ISBN 978-802-4424-286.

KNITTLOVÁ, Dagmar. *K teorii i praxi překladu.* 2. vyd. Olomouc: Univerzita Palackého v Olomouci, c2000, 215 s. ISBN 80- 244-0143-6.

LEVÝ, Jiří. *Umění překladu.* 4., upr. vyd. Praha: Apostrof, 2012, 367 s. ISBN 978-808-7561-157.

MOUNIN, Georges. *Teoretické problémy překladu.* Vyd. 1. Překlad Milada Hanáková. Praha: Karolinum, 1999, 263 s. ISBN 80-718-4733-X.

Oxford studijní slovník: výkladový slovník angličtiny s českým překladem. Oxford: Oxford University Press, 2010. ISBN 9780194306553.

Internet Sources

Slovníky Lingea.cz [online]. Available from: http://slovniky.lingea.cz/?set=_encz&n=7ffff

Oxford dictionaries.com [online]. Available from: <http://www.oxforddictionaries.com/>

Wikipedia.org. Rough Wooing [online]. Available from: http://en.wikipedia.org/wiki/Group_dynamics. [Retrieved 23rd April 2018].

Wikipedia.org. Marian wars [online]. Available from: https://cs.wikipedia.org/wiki/Person%C3%A1ln%C3%AD_unie [Retrieved 23rd April 2018].

Wikipedia.cz. Personální Unie [online]. Available from: https://cs.wikipedia.org/wiki/Person%C3%A1ln%C3%AD_unie [Retrieved 23rd April 2018].

Wikipedia.org. Treaty of Perpetual Peace [online]. Available from: https://en.wikipedia.org/wiki/Treaty_of_Perpetual_Peace [Retrieved 23rd April 2018].

Wikipedia.org. Oriel Window [online]. Available from: https://en.wikipedia.org/wiki/Oriel_window [Retrieved 23rd April 2018].

Wikipedia.org. Corbel [online]. Available from: <https://en.wikipedia.org/wiki/Corbel> [Retrieved 23rd April 2018].

Wikipedia.org. Hammerbeam roof [online]. Available from: https://en.wikipedia.org/wiki/Hammerbeam_roof [Retrieved 23rd April 2018].

Ontheworldmap.com Edinburgh Castle Map [online]. Available from: <http://ontheworldmap.com/uk/city/edinburgh/edinburgh-castle-map.html> [Retrieved 28th April 2018].

7. Abstract

This bachelor thesis deals with the translation of a selected text related to Scotland. It is divided into two main chapters, the first one describes the theoretical background of translation studies. The second part consists of the translated text, commentary and glossary.

The subject of the translation is a book Edinburgh Castle: Official Souvenir Guide. The second part which describes the history of the Edinburgh Castle is translated in this thesis

8. Resumé

Cílem této bakalářské práce je překlad vybraného textu zabývajícího se Skotskem. Práce je rozdělena do dvou hlavních kapitol. První popisuje teoretické pozadí překladu. Druhá část obsahuje samotný překlad, komentář a glosář. Překládaná druhá část knihy popisuje historii Edinburského hradu,

9. Appendices

9.1. Map of Edinburgh Castle

4 THE ONE O'CLOCK GUN
Gather at 1pm to see the master gunner fire the gun – every day except Sunday.

11 ST MARGARET'S CHAPEL
Take a quiet moment in St Margaret's Chapel, the oldest building in Edinburgh.

12 MONS MEG
Discover the firepower of this mighty fortress.

18 THE CROWN JEWELS
Marvel at the Scotland's glittering crown jewels.

20 THE GREAT HALL
Be amazed by the original hammerbeam roof in the Great Hall.

22 PRISONS OF WAR
Are you brave enough to visit the Prisons of War?

MAP KEY

- 1 Castle Gates
- 2 Lang Stairs
- 3 Argyll Battery
- 4 One o' Clock Gun
- 5 National War Museum
- 6 Governor's House
- 7 New Barracks
- 8 The Royal Scots Dragoon Guards Regimental Museum
- 9 The Royal Scots Regimental Museum
- 10 Frogg's Gate
- 11 St Margaret's Chapel
- 12 Mons Meg
- 13 Dog Cenotery
- 14 Argyll Tower
- 15 Forewall Battery
- 16 Half Moon Battery
- 17 David's Tower
- 18 Royal Palace
- 19 The Honours of Scotland
- 20 The Scottish Crown Jewels
- 21 Great Hall
- 22 Scottish National War Memorial
- 23 Prisons of War Exhibition
- 24 Dury's Battery
- 25 Military Prison
- 25 Western Defences

FACILITIES KEY

- Toilets
- Castle Shop
- Cafe/Restaurant
- Tickets
- Visitor Information

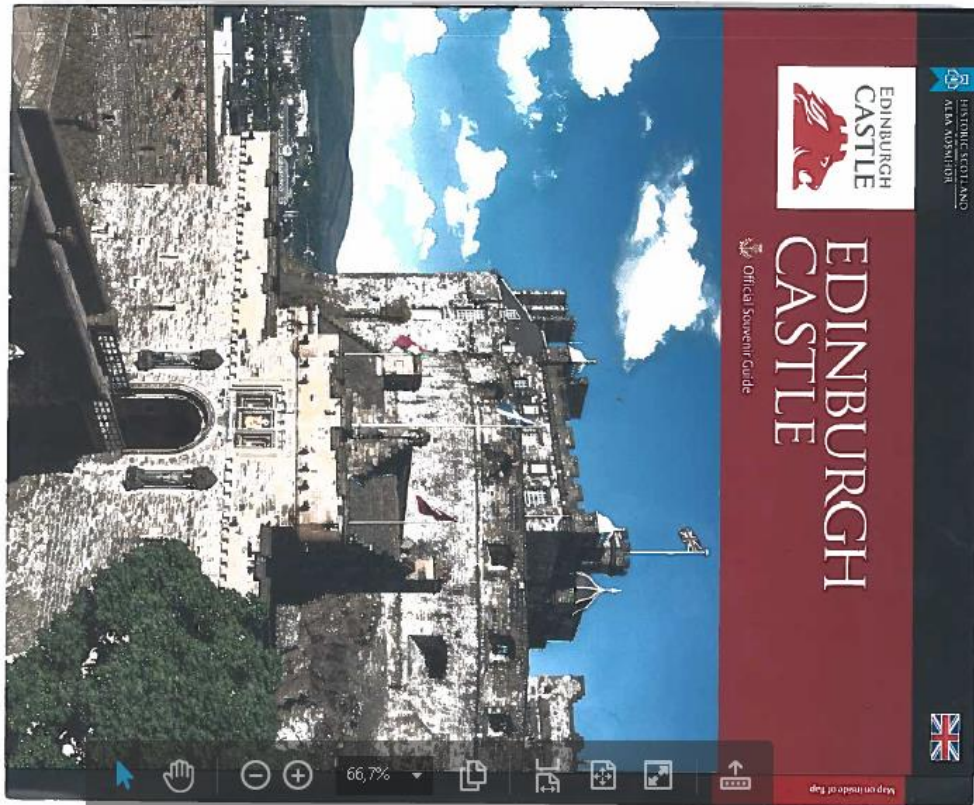
AUDIO GUIDE
Hire one of our informative audio guides for all you need to know about Edinburgh Castle. Available in different languages.

GUIDED TOURS
For a great start to your visit, join one of our Stewards for a guided tour.

9.2 Source Text

THE HISTORY OF EDINBURGH CASTLE

The volcanic rock at the heart of Edinburgh forms a natural defence, with steep cliffs on three sides. It is not surprising that it has been occupied and fortified for so long.

Habitation can be traced back at least 3,000 years to the Bronze Age. In the early centuries AD an Iron Age fort stood here.

Edinburgh was a royal centre by 1093 at the latest, and throughout the medieval era it was an important royal fortress. Edinburgh was Scotland's capital city by the time of David II (1329–71), and James III (1460–88) took the castle as his main residence, embracing Renaissance ideas from Europe. His son James V helped bring these to fruition in the magnificent Great Hall and Royal Palace.

James V developed Holyroodhouse as a more comfortable royal residence and the castle's royal use dwindled, especially after his grandson James VI – born in the castle – became James I of England. However, it still houses the most precious artefacts of state: the Honours of Scotland and the Stone of Destiny.

Always a place of military strength, the castle was central to the Wars of Independence (1296–1356), the Rough Wooing of the 1540s, the Marian Wars of the 1570s and the Covenanter Wars of the 1600s. It later became an army garrison. It was occupied by Oliver Cromwell's troops, and played an important part in Hanoverian efforts to suppress the Jacobites. Its military role continues, alongside its growing importance as a visitor attraction.

Throughout its long history, Edinburgh Castle has consistently served as a crucial focus for Scotland's struggles and aspirations, and as a symbol of nationhood.

Right: a painting of 1790 by the Edinburgh-born artist Alexander Rimmer, showing the castle from a position now occupied by Piers Street Gardens. The figure on the hill is the 'Witch of the North', a personification of Scotland.

EARLIEST TIMES

Edinburgh Castle is a truly ancient fortress. The great rock on which it sits is reputedly Britain's oldest continuously occupied fortified place. A dramatic pinnacle of basalt rising high over its low-lying surroundings, this was a place of safety, power and wonder.

There were certainly people living here in the Bronze Age. Traces of the hearths over which they cooked their food were found close to the Redcoat Cafe (see page 9). Most likely they were part of a sprawling, hill-top settlement that radiocarbon dating places between 972 and 830 BC.

1 Residents of the hill fort on the Castle Rock trade with the Romans for exotic objects.

2 By the first centuries AD, a fort on the Castle Rock housed an Iron Age chief, secure from invaders. Two large ditches near the Carthouse were hanked out of the rock to defend the settlement, at a time when such fortified sites were common across this part of Scotland. But the people who lived in a large roundhouse on the Castle Rock – found in excavations – faced a particularly formidable enemy: the Roman army.

The Romans invaded Scotland on a least three occasions. Their fearsome legions reached as far north as Aberdeenshire. They built forts near Edinburgh, and later a huge supply depot at Carnod, four miles north-west. But neither base was occupied for long. During this time, the people who lived on the Castle Rock thrived. They definitely had contact with the Romans, proven by the discovery of a wealth of Roman artefacts including brooches and pottery.

3 The local Gododdin tribe is conquered by Pagan invaders from the south. Little evidence of their existence survives, aside from this decorated bronze comb.

But there are no signs of conquest. Some scholars believe the local tribe, known as the Voordini, were friendly with the Romans. They may even have been allies.

The hill fort on the Castle Rock was clearly an important place. The kings of the Gododdin, as the Voordini became known, may have lived here in the centuries after the Romans departed. It was even celebrated in some of Britain's oldest surviving poetry.

The Gododdin is a collection of verses celebrating their heroes and their allies. In about AD 600, they rode to what is today North Yorkshire to fight the Angles. Much of the poetry describes the warband enjoying a year of feasting in a great hall at Din Ebor before setting off to battle – the earliest record of Edinburgh Castle. Through the richly descriptive verse, supposedly composed by the bard Arneirin, there is a remarkable but fleeting glimpse of a lost kingdom centred on the Castle Rock.

1 The Iron Age hill fort site may have looked around AD 100.

2 A carved stone brooch found at the site of a Roman fort in Carnod, on the outskirts of Edinburgh. The brooch is shown denoting a bound human figure, and probably represents the power of the Roman Empire over the local people.

3 An artistic impression of the Gododdin war party that, according to legend, left Edinburgh around AD 600 to meet the Angles in battle.

The warriors were confident of victory. Never was there such a host.

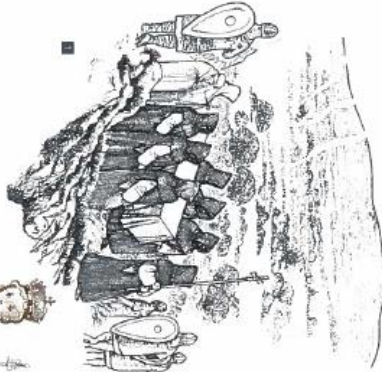
From the fort of Ebor.

But the warband never returned to Edinburgh, slaughtered almost to a man. A few decades later, in about AD 640, King Oswald of Bernicia led a band of Angles north into what is now Scotland. They conquered the Gododdin and the stronghold on the Castle Rock. The old name Din Ebor was anglicised to Edinburgh. From these tumultuous centuries only a handful of artefacts have been found by archaeologists – a decorated bone comb, some spearheads and other pieces of metalwork. The Angles controlled south-east Scotland for 300 years, until they were driven from the Castle Rock in about AD 960.

CASTLE OF THE MAIDENS

The lands north of the River Tweed – now the Lothians and Borders – were Saxon territory for several hundred years. They were fought over until 1018, when Malcolm III of Scotland defeated the English, as they were now called at Carham, 50 miles (80km) south of Edinburgh.

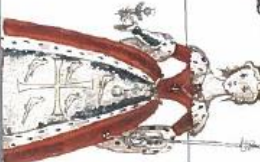
In 1093 we read of a royal castle on the rock, known as the Castle of Maidens; Why Maidens' is unclear, though there was a story that the Picts used to keep virgins here.

In the reign of Malcolm and Margaret's youngest son, David I, Edinburgh Castle became a major royal fortress. This early castle was mainly confined to the rock's summit, and would have been built largely of timber. Only St Margaret's Chapel, on the highest point of the rock, was built of stone.

But it seems likely that the chapel originally did not stand alone, and was in fact an integral part of a Norman-style stone keep, about 17m (56ft) square, which occupied the whole platform to the north. King David knew these new-style keeps well, including one at Barnburgh, which was the same size. He may also have built one at Carlisle Castle in north-west England, which had been under his control.

Some of the other buildings and defences were probably rebuilt in stone in the 1200s, but the stone walls did not prove strong enough to withstand the armed might of the English in 1296.

1093 Queen Margaret dies at the castle a few days after hearing of the death of her husband King Malcolm III.

1174 King William I is captured by the English, who take Edinburgh Castle, holding it until 1185.

1 Margaret's body was removed secretly from Edinburgh Castle and taken for burial at the abbey she had founded in Durham, etc.

2 A page from the Scot's Amorial, produced in 1515, shows King Malcolm III with his wife Queen Margaret, later St Margaret. She died a few days after her husband's death in 1093.

Unreadable text block containing several lines of illegible text.

ROYAL EDINBURGH CASTLE

Medieval royal households were not based in any one place. The Scottish monarch and his or her entourage flitted between royal residences at Edinburgh, Falkland, Stirling and Linlithgow. They also stayed at grand manseurs, or in the homes of important nobles around the kingdom. The household was huge, consuming vast quantities of food and resources, and so had to move around to allow residence and hosts to restock.

A royal castle had to fulfil certain key functions. It was a symbolic and real centre of power; it provided comfortable accommodation for the king and queen, the household and court; a place of worship; a repository for national records; a secure storehouse for food, rents, treasures and for the royal jewels and regalia; a state prison and separate accommodation for royal officers. Edinburgh took on these roles to become pre-eminent among Scotland's royal castles.

Kings in the 1100s and 1200s stayed here more than in any other place, but it was not popular with everyone. When Alexander III (1249-86) married Margaret, daughter of King Henry III of England, she wrote home, describing her less-than-palatial home on the Castle Rock as a 'sad and solitary place, unwelcome and without greener'.

David II (1329-71) spent time in exile in both France and England and became familiar with the finest European architecture of the time. On his return, he set about rebuilding the castle, and had David's Tower raised as his primary residence. The tallest tower is the oldest royal lodging in Scotland.

James I (1406-37) invested in new buildings to improve the castle's royal accommodation; he also had a number of tower towers built or repaired. His son James II (1437-60) loved his sons, and spent much time close to the royal arsenal, which was kept secure in the castle.

1 James I (1406-37).
2 James II (1437-60).
3 James III (1460-88).
4 James IV (1488-1513).
5 James V (1513-42).
6 The arch-nemesis in the Royal Arms whose first-born, James, the father of King James VI and I, signed the royal coat of arms of Scotland.
7 The royal coat of arms of Scotland.

The castle also became the principal residence of James III (1460-88), who may have begun some of the building work that transformed the royal chambers into a Renaissance palace. This grand vision, as well as the magnificent Great Hall, were completed by his son, the illustrious James V (1488-1513).

James V (1513-42) was brought to the castle for safety as a child king, but later began investing in the royal palace beside Holyrood Abbey, at the foot of the Royal Mile. As well as greater comfort, Holyrood benefited from an excellent water supply, always a problem up at the castle.

From that time, the castle was only used as a royal residence in exceptional circumstances. It remained a great stronghold, continuing to provide protection for the royal regalia, the arsenal, and the archives of the nation.

In 1603, following the Union of the Crowns, the court relocated to London. James VI - now also James I of England - returned in 1617, but he never slept in the castle. The last monarch to stay here was his son Charles I (1625-49) before his Scottish coronation in 1633.

Royal focus returned in 1822 with the triumphal visit of George IV (1820-30), which saw a reconciliation between the Scots and the Hanoverian monarchy. Queen Victoria visited several times between 1822 and 1886, prompting various 'improvements'.

In June 1953, HRH The Queen and the Duke of Edinburgh took part in the Ceremony of the Keys on the Esplanade. She has continued to visit throughout her long reign, and in July 2014 attended the official unveiling of the First World War Memorial benches.

THE WARS OF INDEPENDENCE

Throughout the 1200s, relations with England had been generally good. But Scotland's succession crisis of the 1290s brought the peace to an end.

Alexander III died suddenly in 1286 and his granddaughter Margaret in 1290, leaving the throne empty, with no clear heir. This led to the 'Great Cause', in which various noblemen launched rival claims to the crown. Edward I of England was invited to adjudicate; he chose a well-qualified candidate, John Balliol, Lord of Galloway. King John was crowned in November 1292.

But Edward now asserted overlordship in Scotland, which ultimately led to a rebellion among John's lords. This, coupled with warming relations between Scotland and France - England's greatest enemy - convinced Edward to launch a brutal war of conquest.

English forces captured Edinburgh Castle in June 1296. They held it for the next 18 years, as a key stronghold in Edward's attempt to subjugate the Scots. Edward pillaged the symbols of nationhood, removing the national arches, the crown jewels and the Stone of Destiny to London.

The castle was eventually won back on 14 March 1314 by Sir Thomas Randolph, Earl of Moray, nephew of King Robert the Bruce. On a dark night, in foul weather, Moray assembled about 30 men below the rock. They were guided by William Francis, who knew of a secret route up the north face of the crag.

1296 King Edward I of England captures Edinburgh Castle during his first invasion of Scotland

1314 King Robert the Bruce captures the castle back from the English and destroys its defences to prevent its reuse.

1335 King Edward III of England recaptures the castle as part of a renewed attempt to subdue Scotland

1 An artist's impression of the raid of March 1314, by which the castle was won back from the English three months before the battle of Bannockburn.

2 A letter of 1300 from King Philip IV of France to the agents at the Vatican, seeking papal support for Sir William Wallace in his struggle to eject the English from Scotland.

3 King John Balliol of Scotland kneels before King Edward I of England. Edward's claim over Scotland led to 60 years of savage warfare.

The raiders scaled the castle wall and caught the enemy off guard. This was a great morale boost for the Scots, who overcame a mighty English army at Bannockburn three months later.

The castle was destroyed on Bruce's orders, so it could not be reoccupied by the English. St Margaret's Chapel was the only structure left standing. The castle lay in ruins for 20 years, but on Bruce's death in 1329, war broke out again and by 1335 it was back in English hands. They had to rebuild it from scratch.

The castle was recaptured in April 1341 by Sir William Douglas, in another feat of bravery and cunning. A ship carrying provisions for the English garrison docked at Leith with 200 Scots masquerading as sailors and merchants. When they arrived at the castle with their consignment, the garrison eagerly lowered the drawbridge. The Scots dropped their wares, jamming the portcullis open, and overcame the guards. Douglas's main force swiftly overwhelmed the English garrison - more than 100 men. By this time, Edward III of England was embroiled in war with France. This, coupled with increasing Scottish military success, made him abandon his campaign. In June 1341, Bruce's 17-year-old son David III returned from exile to begin his own reign. He made Edinburgh his capital and rebuilt the castle, with David's Tower as his residence and a number of towers providing high status suites for family and royal officers. A new phase in the castle's life had begun.

1341 Sir William Douglas takes the English occupiers by surprise and reclaims the castle for the Scots.

ROYALTY AND RENAISSANCE

During the 1400s, Europe entered a period known as the Renaissance, a great flourishing of new ideas in the arts, architecture, philosophy and fashion. Its influence was soon embraced by Scottish monarchs, who were keen to position themselves as rulers of a vibrant and prosperous nation.

This desire was partly expressed in costly building schemes at Scotland's royal residences, such as the Royal Palace on the east side of Crown Square. This grand edifice began as an extension to David's Tower in the 1430s, and was further enlarged to become the royal residence itself.

There is little left of the original building, the King's Great Chamber, built for James I in 1434-5. However, the process was completed by James V in the early 1500s, with the completion of Crown Square as a quadrangle enclosed on all four sides. Its buildings were of a richness and high quality that could reflect the magnificence of the kingship. It was probably also James V who created the heart of the palace block we see today, by linking at least two of the towers or ranges, the east half of his piazza reflected his majesty and spirituality, while the gunhouse on the west reinforced his martial prowess.

The richness of James V's Royal Palace can be glimpsed interlally in the two fine fireplaces on the ground floor (now the Larch Hall and ante-room), and externally in the stumps of three superb oriels (projecting windows) on the east wall. These would have given the occupants stunning views over their capital, but were badly damaged in the bombardment of 1513 that ended the Lang Siege.

The Stewart kings of this period made some ambitious diplomatic marriages, which also influenced their building schemes.

1 Decorative corbels supporting the hammerbeam roof of the Great Hall. Some have been restored, but others survive from the early 1500s, including a fleur-de-lis, which features in both royal Scottish and Tudor heraldry; the cipher 'IHS' for 'Iacobus Rex' (King James V); and a shield flanked by 'Iacobus Rex' and 'Henricus Rex' (James V and his English wife Margaret Tudor). The shield has for crest a pinto - a decorative figure representing one.

Marrying for love was fine, but marrying for political advantage - and above all for money - was even better. James II, James IV and James V all married wealthy foreign princesses, whose dowries topped up the royal treasury. These marriages also helped cement important political alliances.

In 1503, James V (aged 30) married Margaret Tudor (13), eldest daughter of Henry VII of England. This wedding set the seal on a 'Treaty of Perpetual Peace' between the two nations, while Tudor influence extended the process of internationalisation of the Scottish court, in terms of clothing, manners and architecture.

We can see James's confident knowledge of the Northern Renaissance in the carved corbels of his Great Hall, which include representations of the Scottish thistle and English rose. Elsewhere in the Great Hall, the large windows show the influence of French architecture, while the open hammerbeam roof gives a nod to English royal architecture. Similar detailing may well have existed in the Royal Palace, but has since been lost.

Although we know little of the palace James V created for his young wife, we can be sure that there would have been paired apartments for the king and queen, comprising richly decorated chambers. Similar arrangements can be seen at Linlithgow and Stirling. James V had adopted new European ideas regarding protecting access to the king, which would have been reflected in the planning of the palace. The higher the status of the visitor, the further they would have been allowed into the suite.

James V's glorious vision for his palace at Edinburgh was never fully realised. Only ten years after his marriage to Margaret Tudor, he died in battle at Flodden, fighting the army of her brother, Henry VIII.

2 James V and his wife Margaret Tudor, daughter of Henry VII of England. The marriage was intended to cement a treaty between the two countries. James V passed a canonic in the Great Hall in June 1513, a year or so after its completion and a few months before his untimely death at Flodden.

THE LOST TOWERS

From the 1100s until the late 1500s, the Castle Rock was dominated by spectacular tall towers, designed to project royal power and impregnability. Most have disappeared, for one simple reason: big guns became very effective at demolishing medieval walls.

St Margaret's Tower – A Norman-style keep probably stood at the heart of the castle from the early 1100s, incorporating St Margaret's Chapel. This would have been a fortified residential tower, built from stone, which served as the royal lodgings into the 1200s.

Over time, other stone towers were added around the defensive walls, providing self-contained residences for principal royal officers. Should the castle be attacked, these towers also acted as components of a defensive system. Defenders could shower besiegers with arrows and missiles from protected slits and wall-heads.

The Wall House Tower – In the later 1300s, wholesale rebuilding was required as a result of Bruce's scorched-earth policy. This allowed his son, David II, an opportunity to build grand new towers. The Wall House Tower was completed by 1366. Sited on lower ground at the north-west side, it protected an important water supply. It also defended the near-vertical route exploited by Morey's assault party in 1314.

1 A drawing of Edinburgh in 1560 shows the castle with its four towers. The walls at the centre is David's Tower as it survives today.

1544

King Henry VIII of England sends his forces to ravage Edinburgh as part of the 'rough wooing', an attempt to marry his son Edward to Mary Queen of Scots.

1561

Mary Queen of Scots holds a banquet in the Great Hall before making a grand entrance into Edinburgh, officially beginning her personal reign.

David's Tower – This was planned as David II's royal lodging. It was the strongest element of the defences, dominating the approach from the town. A sophisticated tower house, it was the prototype of a much-copied form.

Constable's Tower – This tower was built at the north end of the imposing Frontage in the 1370s. The constable guarded the castle, and his tower was located by the inner entrance, close to the present Portcullis Gate. Equipped with a drawbridge, it may have been the rebuilding of an older tower. The payments being made for building work at this time suggest other towers were also under construction.

The Great Chamber – This feasting hall was added by James I in 1433. It may have been part of a tower immediately behind David's Tower.

Register Tower – By the 1540s a new purpose-built home for the royal records was needed. This tower was added in 1541–2, between the Palace and the Great Hall. It was an adaptation of an earlier tower of the 1300s.

Other towers are named in the historical record, but now lost, with no clues as to their location. These include the Jewel Tower and the Counting House; the latter related to the Royal Treasury.

Illustrations made during the 1500s show the castle with multiple towers, but its appearance was radically altered by the Lang Siege of the 1570s.

The Lang Siege, June 1571–May 1573

Edinburgh's most devastating siege (eighteen years after the forged abdication of Mary Queen of Scots in 1567). She was known as the 'Maid of Loch Leven' because she was imprisoned in a loch near Edinburgh. The origin of the name James (previously used by her father) is not clear. She was killed by George, an experienced soldier, who went on to rule the castle for Mary.

The castle had anti-invasion defences called the 'Scur', where many guns were mounted. Its interior was also well provided with guns, with a concentration above the Spur in front of David's Tower and to either side.

Reported enemy gunnades after King James began the siege. On his death in 1571, he was succeeded by James VI. Neither managed to invade Edinburgh. In 1572, and it was in fact even reported that he was killed by Queen Elizabeth of England.

In April 1573, an English army arrived with guns and mercenaries. The High Street was sealed off with barriers of earth, and further attempts to prevent the town. On 21 May the English guns opened up, liberating David's Tower, followed soon to the Front Wall Battery and, beyond the wall, beyond the Garrison Wall. Soon thereafter, the wall was captured and the Garrison Wall. The High Street was sealed off with barriers of earth, and further attempts to prevent the town. On 21 May the English guns opened up, liberating David's Tower, followed soon to the Front Wall Battery and, beyond the wall, beyond the Garrison Wall. Soon thereafter, the wall was captured and the Garrison Wall.

Kirkcaldy surrendered on 26 May, and was executed. The castle capture marked the end of significant support for Mary, and confirmed the ultimate victory of the Protestant Reformation. About the year of the siege in Edinburgh, the city of Edinburgh was a new city.

1566

The future King James VI is born in Queen Mary's chambers at Edinburgh Castle. Within 14 months she will be forced to abdicate and he will be king.

EDINBURGH CASTLE UNDER SIEGE

Welcome to the most besieged place in Britain. We know of at least 26 separate occasions when an attempt was made to take it, by force or by stealth.

The castle had formidable defences, yet surprisingly most sieges were successful. Often this was because the defenders suffered from disease, shortage of food and munitions or – crucially – lack of water. As an elevated site the castle relied on wells for its water supply. When these were exhausted, dugged or maliciously poisoned, the defenders were forced to surrender or die.

From the later 1200s to the later 1600s, the castle garrison was either preparing defences, under attack, or repairing the damage after a devastating siege. This often required total reconstruction of entire buildings, so that only traces of the medieval castle now survive.

The castle's development was shaped by these attacks, and by three episodes in particular. In 1314, King Robert the Bruce ordered its total demolition after it was recaptured from the English. In 1573, the castle was devastated by English artillery, which ended the Lang Siege. And in 1689, Scottish forces wrought extensive damage, endured by Jacobite forces during a three-month bombardment.

1 A round cannonball found at the castle.
2 David's Tower is destroyed by cannon fire bringing an end to the Lang Siege of 1571-3.

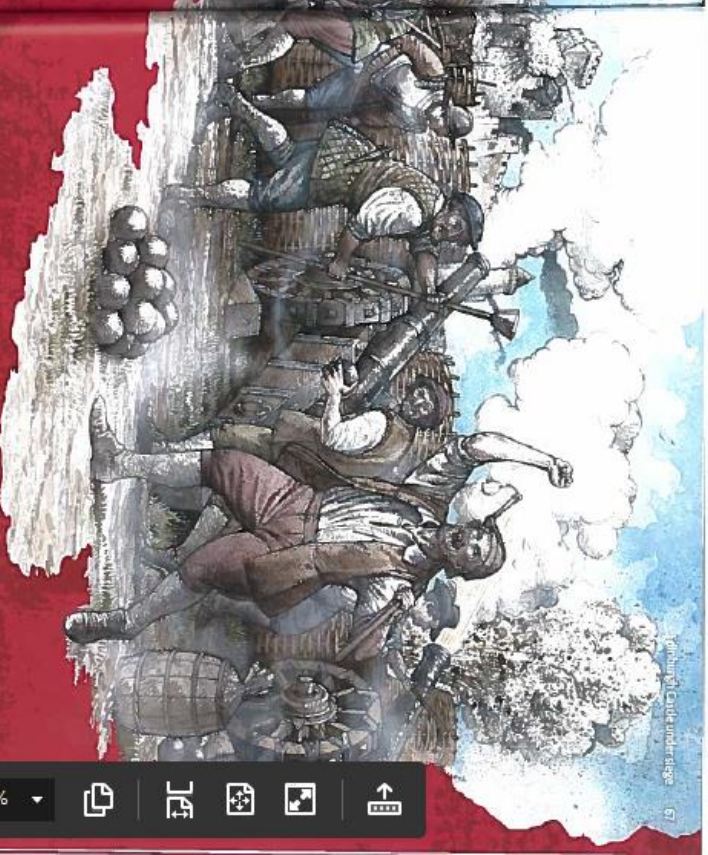
Foedland Edinburgh Castle

- Find out how to a minimum garrison of about 200 soldiers, which is far fewer than some of the garrisons.
- Stock up with plenty of supplies and other water.
- Monitor lines of communication for intelligence and supplies by slipping past your besiegers at night.
- Ask down a cart and fire to destroy your attacker's artillery.
- Ignore quarrels about tactical damage to people and buildings in the town – even when it angers your own families.

To besiege Edinburgh Castle

- Construct well-protected gun positions and other engineering elements.
- Focus on the east front, but ensure complete enclosure all the way around the Castle Rock.
- Expect that you have a large amount of mounted troops, with effective guns and gunners familiar with siege tactics.
- Create craters on the earthen walls of destroying your defender's artillery and wiping out their key buildings and supplies.
- Take your time – starve them out.
- Alternatively, try a sneaky surprise attack when there are lots of people in the town, and understand the defender's especially from the south side where their guns can't fire down on you.

Edinburgh Castle under siege

In medieval times, the castle provided real security for the king, who could bask in the reflected glory of its symbolic power and majesty. In times of peace, especially while the royal household was elsewhere, there would only have been a skeleton staff with a small garrison of men-at-arms.

This changed in the 1400s, when the castle took on the vital role of national arsenal. The royal arsenal was maintained here, and new guns were manufactured, ready to deploy when required. The development of increasingly effective artillery went hand-in-hand with the rise of the professional soldier and gunner, well drilled in new and more scientific siege tactics.

The castle had a reputation for impregnability, but big guns put an end to that.

The importance of guns continued into the 1600s, but the nature of the garrison changed. In the 1600s, when the castle ceased to be a royal arsenal, the new role coincided with the creation of a standing army of professional soldiers, with uniform dress and strict discipline. From then on the castle had to accommodate the chief garrison of Scotland, usually small in number but staffed with Redcoats at times of crisis.

66,7%

THE COVENANT AND THE COMMONWEALTH

When Queen Elizabeth I of England died, she was succeeded by James VI of Scotland. This 'Union of the Crowns' was a triumph for the Stewart/Stuart dynasty, but it left Scotland without a resident monarch.

James left Scotland soon after Elizabeth's death in March 1603, and was crowned James I of England on 25 July. He promised to return regularly, but paid only one visit. In 1617, his 50th anniversary as King of Scots, a major remodelling of the Royal Palace was undertaken in preparation for his arrival.

The next king to visit was James's son, Charles I. He returned in 1633 for his Scottish coronation, and was the last reigning monarch to sleep in the castle. Within a few years, Charles's aspiration to reform the Scottish church would lead to conflict.

The turmoil grew from a document drawn up by Protestant dissenters: the National Covenant. Its signatories, known as Covenanters, called on the king to refrain from imposing Catholic-influenced church practices in Scotland. The outcome was armed rebellion, which ultimately drew England and Ireland into the Civil War of 1642–51, and smouldered on in Scotland for decades.

Edinburgh Castle was besieged twice by the Covenanters. In March 1639, their leader, General Alexander Leslie, needed to capture the castle quickly, so he arranged a parley with the Royalist constable. This was a diversion, allowing a bomb to be planted and detonated, blowing off the main gate. Leslie's troops surged into the castle, capturing it in 30 minutes with little bloodshed.

- 1 The signing of the National Covenant in 1638. This rejection of church edicts led to prolonged conflict.
- 2 Cromwell and his forces at the Battle of Dunbar. A few weeks later they took Edinburgh Castle.

1617
King James VI returns to Edinburgh for his 'Hammering' to mark 50 years on the Scottish throne. The castle undergoes major redecoration in his honour.

1633
Charles I visits Edinburgh, and becomes the last reigning monarch to spend the night at the castle.

Fifteen months later, the castle had been restored to Charles I, and its new commander Lord Etrick was preparing it against attack. The Covenanters again laid siege, billeting troops in houses just below the castle.

A journal written at the time describes an incident when a number of Covenanter officers gathered to dine in one such house. A cannonball fired from the castle smashed through the kitchen wall, and passed through the skirts of the cook. She was not badly hurt, but the disgruntled officers had to cook their own dinner.

Charles I was intent that the castle should hold out. The townsmen were unsympathetic, and the king ordered Etrick to fire on them, which he did.

The besiegers undermined the Spur and got into the castle, but the Royalist defenders had foreseen this. The Covenanters were trapped, and most were killed by Royalist fire. The siege turned into a mere blockade, but after three months Etrick finally surrendered.

Charles I had alienated many Scots, but they were horrified when he was executed in 1649 by Parliament, which then established a republic called the Commonwealth of England. His son, Charles II, was swiftly declared king in Scotland. This provoked an invasion by Oliver Cromwell, a general of the Commonwealth. His troops defeated the Scots at Dunbar in September 1650, then besieged Edinburgh Castle.

1638
The National Covenant is drawn up in the shadow of the castle. A rejection of Charles I's desire to establish Episcopalian worship in Scotland leads to decades of war and strife.

2
Cromwell had limited resources and so attempted an undermining operation from the south. The Scots dropped a barrel bomb, which collapsed the mine. Cromwell then constructed an artillery fort at the top of the Royal Mile, which began firing on the castle.

The Scots' commander, Colonel Walter Dundas, forbade his garrisons to return fire, for fear of damaging churches and harming townspeople. Just before Christmas, he capitulated, even though the castle still held supplies to withstand months of siege.

The castle became a barracks for Cromwell's troops, who stripped away its royal finery to establish a military base.

1650
Oliver Cromwell invades Scotland and captures Edinburgh Castle by the end of the year.

THE REDCOAT GARRISON

The decline of Edinburgh's royal role during the 1600s coincided with the emergence of a professional army. Gradually, the castle embraced its new role as a military base.

During Cromwell's occupation, the Great Hall was converted to a barracks, and for many years, the castle held a garrison of around 120 men. But the Jacobite Risings had a major effect on the military presence in Scotland.

In 1688, the Catholic King James VII and II was driven into exile. This was the 'Glorious Revolution', in which Dutch troops invaded to support a Protestant groundswell. The new monarchs were James's Protestant daughter Mary and her Dutch husband William of Orange. They became joint sovereigns on 11 April 1689.

This provoked the first of the Jacobite Risings: all of which attempted to restore the Catholic Stuarts to the throne. In 1689, Edinburgh Castle became the last stronghold in Britain holding out for King James. The Duke of Gordon, a staunch Jacobite, commanded the castle with a force of professional soldiers and gentlemen volunteers.

The besieging forces were led by experienced professionals, and their arsenal included heavy mortars. The garrison was forced to shelter in the castle vaults. Supplies dwindled and many fell ill from drinking dirty water, including Gordon himself.

1715
Jacobite forces attempting to place Prince James Francis Edward Stuart (right) on the throne make a doomed attempt at capturing the castle.

1745
Jacobite troops led by Prince Charles Edward Stuart (right) capture Edinburgh and besiege the castle but lack the firepower to take it.

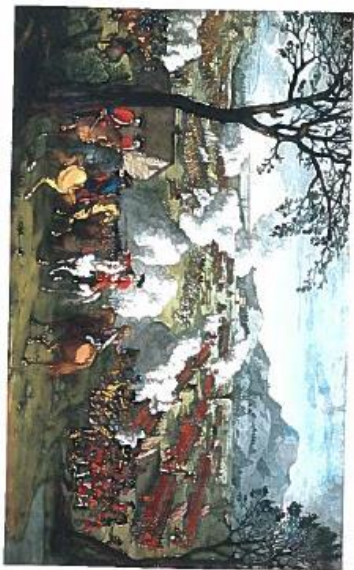
1
He eventually surrendered and the Jacobites were released, on condition that they never raised arms against the new monarchs. Every roof in the castle had been destroyed.

After Scotland and England were formally united in 1707, the castle's garrison became part of a much larger army. The term Redcoat was soon widely used, referring to the uniforms worn by soldiers of the British government. The Queen Anne Building was the first purpose-built military accommodation in the castle, intended to house officers and gunners following another Jacobite Rising in 1708.

In 1714, Queen Anne died, ending the Stuart dynasty. She was succeeded by her closest Protestant relation, George I, prince-elect of Hanover. A further Jacobite Rising followed in 1715, when there was a rather symbolic attempt to capture Edinburgh Castle. It failed when the riders' ladder proved too short for the castle's walls.

2

- 1 Jacobites arrested by government troops near Edinburgh in an illustration from 1745 by Paul Studdy.
- 2 The battle of Culloden, 1746: the final defeat of the Jacobite cause.
- 3 A clay pipe of the 1800s found in the castle.
- 4 A cartoon of 1819 by George Cruikshank gives vivid expression to British alarm over the French Revolution.

During this period, the castle became a secure lock-up for important prisoners, and a staging post for troops and supplies. The Great Hall barracks was redeveloped in 1737 to expand its capacity to 300 soldiers. In 1742, the Governor's House was built for use by the governor, the storekeeper and the master gunner.

The final Jacobite Rising of 1745–6 was led by Prince Charles Edward Stuart (Bonnie Prince Charlie). His army took Edinburgh on 17 September 1745. He hoped to capture the Honours of Scotland, housed in the castle. These symbols of kingship would have greatly advanced the Stuart cause, but the Jacobites lacked the necessary siege guns. They held the town until marching south on 1 November. Edinburgh Castle was never besieged again.

Reinforcing
The lack of Edinburgh have often had a more direct political effect. When the castle garrison was doubled in 1799, it was partly a response by the government in London to the recent revolution in Paris, which threatened a similar rebellion might occur in Edinburgh.

4

A new magazine, ordnance stores and carsheds were built between 1749 and 1754. The gun store of the 1500s was replaced by a new barracks for 290 men (now the Scottish National War Memorial). This increased the castle's capacity to 588 men.

In the 1790s, fear of invasion by Napoleon's French forces led to another expansion. The New Barracks was completed in 1799, accommodating a further 600 men, doubling the garrison. However, the end of the Napoleonic Wars in 1815 led to swift demilitarisation. The army was modernised, and the castle entered another phase.

A HISTORY TO CELEBRATE

'The Regalia of Scotland will be opened for the inspection of the public in the Crown Room upon Wednesday the 26th of May instant. 150 persons only will be admitted every lawful day.'

Advertisement in the Edinburgh Evening Courant, 24 May 1819

The castle's military functions continued, but over time another role emerged: as a focus for public interest in Scotland's history. This began to grow in the early years of the 1800s.

In February 1818, Sir Walter Scott watched as the Crown Room door was forced open. Inside he found the honours of Scotland, exactly as they had been left in 1707, following the Treaty of Union with England. They were immediately put on public display.

Among the first to visit them was George IV, during a triumphant visit to Scotland in 1822, partly arranged by Scott. This was the first visit to the castle by a reigning monarch since Charles II in 1651, and an important seal of approval from the Hanoverian monarchy: King George took a shine to tartan, which had been banned during the government's suppression of Jacobite activity in the Highlands.

Another element of this rehabilitation was the mass recruitment of Highlanders into the British Army.

The service of Scottish warriors in the wars against France, and in winning the Empire, created a heroic image of the killed soldier, which married well with the re-imagining of Scotland's past. Over time, it came to be expected that the castle would be garrisoned by a killed Highland regiment, loved by tourists and looking suitably heroic atop the ramparts.

1767
Banishing begins on Edinburgh's New Town. Over time, wealthier citizens will migrate from the crowded Old Town.

1818
The Honours of Scotland are rediscovered in their hiding place in the castle.

1 The visit of George IV in 1822 was the cause of great celebration and ceremony.

Dramatic views
Interest in Edinburgh Castle as a historic monument can be traced back to 1657 as Ben Jonson, a younger contemporary of Shakespeare, wrote an account of a visit to the castle. In 1790, the actor and playwright John Kemble visited the castle and wrote a play about it. In 1822, he was the first to see the castle as a historic monument. It can be traced back to 1657 as Ben Jonson, a younger contemporary of Shakespeare, wrote an account of a visit to the castle. In 1790, the actor and playwright John Kemble visited the castle and wrote a play about it. In 1822, he was the first to see the castle as a historic monument.

1822
George IV visits Edinburgh amid great pomp and ceremony.

1829
Maria Margaret returns to Scotland and takes private place at the castle.

Walker Scott's popular historical novels had been an important influence, reigniting public interest in historic buildings. Public pressure now grew to acknowledge the historical significance of the castle and its buildings, and to allow greater public access to them.

In 1829, Scott secured the return of Maria Margaret from the Tower of London, where she had been sent after the 1745 Jacobite Rising. The great gun was piped by military bands all the way from the port of Leith to her place on the battlements.

The momentum increased. In 1836, the brickharbour where James VI had been born was vacated by the army and opened to visitors. In 1848, St Margaret's Chapel was recognised among a cluster of buildings. It was restored soon after.

Other more grandiose schemes were projected for the castle. Most never got off the drawing board, but several were completed, including the new Catechism at the main entrance in 1888, to make the castle look more like a 'real castle', and the restoration of the Great Hall in 1891 (see page 28).

This new role for the castle, as ancient monument and visitor attraction, was confirmed in 1905 when responsibility was transferred from the War Office to the Office of Works (now Historic Scotland).

A MODERN MILITARY BASE

In 1813, the 42nd Royal Highlanders marched through cheering crowds lining their route to Edinburgh Castle. Their triumphant return after the Battle of Waterloo brought the city to a halt.

Yet within a year, government austerity measures saw massive army cutbacks. The castle's distinguished military career seemed to be dwindling – but this proved not to be the case.

Throughout the 1800s, many military units were based at the castle before being shipped out around the British Empire.

Monuments around the Esplanade tell of conflicts in India, Afghanistan, Crimea and South Africa. They also indicate the esteem in which these regiments were held. In 1838, the 78th Highlanders brought an elephant back from Ceylon, now Sri Lanka. The animal led parades through Edinburgh – and reportedly developed a taste for beer. Its toes survive, now displayed at the National War Museum in the castle. It was immortalised on the regiment's insignia and its monument on the Esplanade. Public interest in heritage was growing, and the castle was invaded by a new army of visitors. Some key buildings were surrendered – the officers' quarters in the Royal Palace, the master gunner's storeroom in St Margaret's Chapel and the military hospital in the Great Hall.

The army also installed state-of-the-art facilities. The military prison was built in 1842, embracing new ideas on discipline. Detention in its centrally-heated, individual cells replaced brutal floggings.

With the restoration of the Great Hall (see pages 28 and 42), a new military hospital was needed. A modern complex was completed in 1897; its buildings now house the National War Museum.

Yet conditions for the garrison were poor. As late as 1906, soldiers in the New Barracks had no proper lavatories, and just six baths between 650 men. In 1909, work began on Redford Barracks in Edinburgh's southern suburbs.

1919

A Luftwaffe bomber crash-lands near Edinburgh, the first German aircraft to be brought down over Britain in the Second World War. The airmen are treated in the castle's hospital.

1916

John Maclean is handed over to the military authorities at Edinburgh Castle, after campaigning against the war as a socialist and pacifist. He is released to the civil authorities following a public outcry.

However, before Redford was completed, the first world war broke out and the castle returned to active service. It became a recruiting depot, training centre, hospital and prison.

As in earlier conflicts, prisoners of war were held in the vaults. Among them was Karl Burgdorf, who in 1916 scrawled poetry on a wall. The crew of an armed merchant raider added further graffiti. Other prisoners included socialists like John Maclean and David Kirkwood, deemed a threat to civil order.

The castle itself became a target. In April 1916, German Zeppelin airships bombed Edinburgh, killing 13 people. One bomb hit the Castle Rock.

A demobilisation centre was established at the castle to assist Scottish servicemen after the war. The Scottish National War Memorial was opened in 1927, commemorating the thousands who had lost their lives.

The castle served again during the Second World War. In October 1939, four injured German airmen were treated in its hospital after the first air raid of the war. They were visited by the Spitfire pilots who had shot down their bombers.

A cunning effort to mislead German intelligence was launched at the castle during 1944. Operation Fortitude North was a ruse, designed to convince the enemy that an invasion of Norway was imminent, drawing away forces from Normandy, where the D-Day landings would be staged.

Colonel Roy Macleod co-ordinated the subterfuge, broadcasting phony military radio traffic, planting bogus newspaper articles (including one about a bagpipe performance at the castle) and feeding information to double agents. The decoy operations room remained until 1958.

1 The cap badge of the 78th Highlanders, with the regimental elephant at its centre.

2 The 78th Highlanders at Edinburgh Castle, in a lively painting of 1861.

3 A recruitment poster of 1933, with Edinburgh Castle in the background.

4 Soldiers of the Black Watch regiment had their families removed at the castle before painting of 1862.

EDINBURGH CASTLE TODAY

Today the ancient royal castle is as much a powerful symbol of Scottish nationhood as it was in centuries gone by.

It is an icon of Scotland's heritage, where two of the nation's greatest treasures, the Honours of Scotland and the Stone of Destiny, are displayed. The global significance of the castle was recognised in 1995 when it became part of the UNESCO World Heritage Site of the Old and New Towns of Edinburgh.

The castle has also become the spiritual home of Scotland's proud military past, through the presence of the Scottish National War Memorial and three military museums. The honorary post of governor is always held by the General Officer Commanding land forces in Scotland, while the Georgian New Barracks still houses an important army command.

1995
Edinburgh Old and New Towns are officially inscribed as a UNESCO World Heritage Site, with Edinburgh Castle as their centrepiece.

Two famous guns reside at the castle: medieval Mons Meg, long since silent, and the One o'Clock Gun, still very much active.

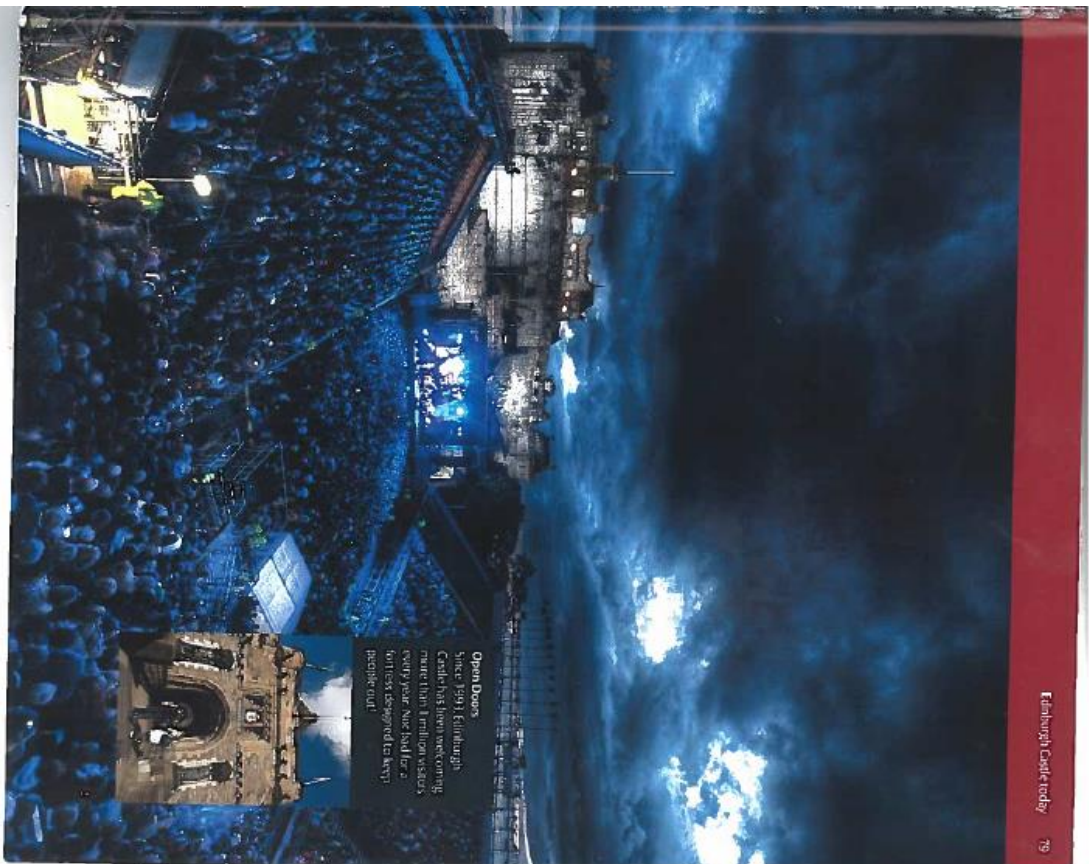
The castle is also home to the world famous Royal Edinburgh Military Tattoo, staged for three weeks every August, to coincide with the Edinburgh International Festival. The Tattoo began in 1950 as a modest event, with military bands of pipes and drums marching on the Esplanade. Now it is one of the world's greatest spectacles, showcasing the talents of musicians and performers from all over the globe. It has an annual audience of 220,000, seated in impressive temporary stands.

As a visitor attraction, Edinburgh Castle goes from strength to strength. At time of writing in 2014, the castle had broken all previous records with more than 1.4 million visitors in a year – second only to the Tower of London among paid-for visitor attractions in Britain. It had also been named Best UK Heritage Attraction at the British Travel Awards for three years running.

In recent years, the castle has found a new role as a music venue, hosting major concerts during the summer, when the Tattoo seating stands are in place. After thousands of years, this ancient fortress is still adapting to changing times.

- 1 A military brass band at the castle in 2014.
- 2 A summer concert on the Esplanade.

1986
The Stone of Destiny returns to Scotland, 700 years since it was taken by Edward I of England.

Open Doors
Since 1991, Edinburgh Castle has been welcoming more than 1 million visitors every year. Are you a fortress enthusiast? Can you picture our?

Dominating the city from its volcanic rock, Edinburgh Castle is one of the oldest fortified places in Europe. This natural stronghold has been occupied for thousands of years, shifting its purpose as it was adapted for new uses and against new threats.

The Castle has long been a royal residence and a focus for national pride—a place of state where kings and queens could enjoy relative safety in turbulent times, and national treasures could be securely stored. It has been at the heart of Scotland's major events, fought over, held and captured, and almost time, in fact, is the most developed place in Great Britain.

It remained in military use well into the past century and is now home to the Scottish National War Memorial, the National War Museum, the one regimental museum and the annual Royal Edinburgh Military Tattoo.

Over the centuries, it has attracted countless visitors with an interest in Scotland's dramatic history.

Interpreting new research, new photography and new illustrations, the book invites visitors to explore the Castle's buildings and features, learn about its extraordinary history and discover some of its less familiar secrets.

HISTORIC SCOTLAND SOCIETIES

Edinburgh Castle is one of more than 300 properties cared for by Historic Environment Scotland. Our conservation role is supported by the income raised through memberships, ticket admissions and purchases at our shops. Your support is greatly appreciated and will help conserve this property for the future.

After a decade of work, Edinburgh Castle is now open to the public. The book is available in paperback for £9.99. The online version is available for £12.99. The online version is available for £12.99. The online version is available for £12.99.

www.historicenvironment.scot